

Adventes Vēstis

2012. gada oktobris, #10 (200)

Vienoti Kristus
cerībā

MĀCĪTĀJA
ĢIMENE, SKA-
TOTIES NO
IEKŠIENES

BĪBELES
JAUNĀ
TULKOJUMA
ATKLĀŠANA

JAUNIEŠU
EVANĢELIZĀ-
CIJA "IMPACT"
AIZKRAUKLĒ

BĒRNIŅA
PIEDZIMŠANA
KĀ BRĪNUMS

INTERVIJA:
VLADISLAVA
SLAVIKA

JAUNAIS BĪBELES TULKOJUMS IR KLĀT!

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	14
Jauniešiem	16
Bērniem	20
Liecība	22
Citu konfesiju ziņas	23

Dzīvi mainošie vārdi

Apsveicu! Tu esi viens no laimīgajiem, kam ir iespēja turēt savās rokās autentiskas Adventes Vēstis – ka nekā šis ir viens no tikai 900 Adventes Vēstu oktobra numura eksemplāriem (un tīci man, deviņi simti uz pasaules iedzīvotāju miljardiem tiešām nav daudz).

Vēl lielāks prieks varētu būt vienīgi tad, ja tev ir izdevies iegūt vienu no aptuveni 3000 pagaidām izdotajām jaunā Bībeles tulkojuma kopijām.

Šķiet, 3. latviešu Bībeles tulkojuma laišana tautā varētu būt ne tikai oktobra, bet visa gada centrālais notikums Latvijā.

Jaunā Bībele ir klāt. Tiešām patīkami, ka nav vairs jāklūp pret tādām valodas kropļībām kā „eita” un „darait”, bet varam lasīt Dieva vēstuli skaidrā un aktuālā formā. Kaut nu jaunās Bībeles eksemplāri nekļūtu par stilīgiem interjera objektiem mūsu dzīvokļos, bet par ikdienā lasītiem rakstiem, kas vadītu savus lasītāju pie lielā Tēva.

Protams, vērtīga lasāmā netrūkst arī Adventes Vēstīs. Notikumi, dzīvesstāsti, atziņas, piedzīvojumi, pateicības, pārdomas, problēmas. Raibi. Mēģināju atrast tam visam kop-saucēju. Un atradu to frāzē „Jēzus mani mīl”. Vai arī tu vari atrast šos tik nozīmīgos, dzīvi mainošos vārdus Adventes Vēstu oktobra numurā? Svētīgu meklēšanu!

*Māris Debners,
„Adventes Vēstu” nodaļas redaktors*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Vāka foto:
Ģirts Rozners

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Viesturs Reķis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Garīga pārtapšana

Koki iekrāsojušies bagātīgajās rudens krāsās. Prieks acīm un sirdij. Tomēr drīz šīs skaistās lapas nobirs un kļūs par mēslojumu, lai koki pārziemojuši atkal kļūtu zaļi. Un tā gadu no gada, nemainīgais dzīves ritms. Šis ir laiks, kad varam izvērtēt, kāds bijis gads ražas ziņā. Tā ievākta un savietota krātuvēs. Draudzēs tiek svinēti vai jau nosvinēti Pļaujas svētki. Tie māca mūs atzīt un atcerēties, ka mēs dzīvojam no Dieva žēlastības un svētības. Mācāmies saprast, ka Dievs dod sauli, lietu, vēju, lai raža varētu ienākties. Paldies Debesu Tēvam par bagātīgo ražu, par mīlestību un svētību!

Bet mūsu dzīve nav saistīta tikai ar darbu, atpūtu, ēšanu un dzeršanu. Tajā ir daudz vairāk dimensiju. Kā ar garīgo pasauli? Paēdusi miesa vien nedod pilnīgu apmierinājumu. Cilvēks ir garīga un sociāla būtne. Līdz ar to jāsaprot, ka Dievs rūpējas par šīm vajadzībām tāpat kā par mūsu dienišķo maizi. Maizes sakarā pavisam īsi atcerēsimies Jēzus pieminēto, ka Viņš ir MAIZE, pēc kuras baudīšanas cilvēks vairs neizsalks. Jēzus sacīja viņiem: „ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, un, kas man tic, tam neslāps nemūžam.” (Jāņa 6:35) Vai baudām šo maizi? Vai tā spēj izraisīt mūsos pateicību? Protams, viss atkarīgs no attieksmes. Var pierast pie tā, ka visu laiku kaut ko jāsāņem. Un tā var pazaudēt pateicības garšu.

Dievs rūpējas, lai mēs varētu justies labi, lai mēs iegūtu jaunu dzīves kvalitāti. Jēzus to atgādināja saviem klausītājiem. Tas notika brīdī, kad Viņš bija sasniedzis sava veida popularitātes virsotni. Pūlis bija gatavs iecelt Jēzu par valdnieku, jo Viņš tos bija paēdinājis. Jēzus sastapās ar dažādiem cilvēkiem. Tur bija gan materiālisti, kuru ticība bija atkarīga no tā, cik un ko tie saņēma. Un ar maizes nodrošināšanu to vajadzību saraksts nebeigtos. Jēzus tiem atgādina: „ES ESMU dzīvības maize, kas Mani ēd, tam neslāps.” Tur bija tie, kas gribēja kaut ko izdarīt, lai nopelnītu Dieva labvēlību un vietu Debesu valstībā. Tur bija tie, kas gribēja sagaidīt sensācijas, brīnumus un tad ticēt. Visiem tas pats atgādinājums: ES ESMU DZĪVĪBAS MAIZE.

Paldies Dievam, ka varam baudīt šo Dzīvības maizi. Tā rezultātu varam piedzīvot tajā, ka cilvēki sadzird Dieva Gara balsi un ar kristību apliecina savu piederību Dievam. Dievs gaida mūsu sirds pazemību un gatavību sekot Viņam, lai mums varētu pievienot tos, kas Viņam dārgi. Kāda no mūsu draudzēm piedzīvoja tās locekļu savstarpēju salīdzināšanos, attiecību sakārtošanu, un Dieva Gars atveda tajā ļaudis, kuri meklē vietu garīgai izaugsmei un jaunam kristīgās dzīves piedzīvojumam. Slava Dievam! Tie, kas bauda Dzīvības maizi, piedzīvo garīgu pārtapšanu, tie novēršas no sevis un liecina par Dieva apbrīnojamo mīlestību un tās izpausmēm viņu dzīvē. Dievs tiek pagodināts, un ir ļaudis, kuri arī vēlas ko tādu piedzīvot. Bībeles svētkos Rīgā izdalītas vairāk nekā tūkstoš grāmatas, izveidoti jauni kontakti. Varētu turpināt un turpināt stāstīt par to, kā dažāda vecuma un sociālu šķiru ļaudis piedzīvo brīnumu, ka Dievs viņus var lieliski izmantot.

Nevar nepieminēt to, ka šajā mēnesī piedzīvojām vēsturisku notikumu mūsu valstī. Jaunais Svēto Rakstu – Bībeles – tulkojums ir pabeigts un ir pieejams lasītājiem. Varam būt pateicīgi Dievam par šo Bībeles jauno tulkojumu, kura atvēršanas svētkus svinējām 13. oktobrī. Svētie Raksti ir tie, kuros iepazīstam Dieva stāstu mums, to, ka tajā ir vieta katram no mums. Tie atklāj Dieva mīlestības šķautnes un, pāri visam, Jēzus Kristus upuri, lai ticībā mēs katrs saņemtu pestīšanu. Ticu, ka šis jaunais Bībeles izdevums pamudinās mūs no jauna pievērsties Svēto Rakstu lasīšanai.

Baudīsim Dieva mīlestību un būsim no sirds pateicīgi!

Viesturs Reķis

Gaidāmie pasākumi

28. oktobrī

ADRA Latvija un draudžu pārstāvju tikšanās, Baznīcas ielā 12a, Rīgā. Aicināti piedalīties visi draudžu mācītāji un visi interesenti, kas vēlas piedalīties kalpošanā sabiedrībai.

25. novembrī

Seminārs Latvijas adventistu draudžu bērnu skolotājiem pl.10:00, Baznīcas ielā 12a, Rīgā.

Veselīga dzīvesveida centrs

Lai iepazīstinātu Saulkrastu iedzīvotājus ar astoņiem veselīga dzīvesveida principiem, 22. septembrī Saulkrastos, Ainažu ielā 6b tika atklāts “Veselīga dzīvesveida centrs”. Centra atklāšanā piedalījās Septītās dienas adventistu bīskaps Viesturs Reķis, Viktors Āriņš un Antons Baranovskis – biedrības “Veselīga dzīvesveida centra” vadība.

Centra darbības pamatā ir iepazīstināt apkārtējos iedzīvotājus ar saules gaismas, fizisko kustību, ūdens, gaisa, atpūtas, atturības, uztura un uzticības Dievam principiem, kuri balstās uz Dieva Vārda un Praviešu Gara liecībām.

Antons Baranovskis: “Kā adventistiem mūsu mērķis ir nest cilvēkiem mīlestības vēsti tāpēc mēs apvienojam kopā gan garīgo, gan fizisko.”

“Veselīga dzīvesveida centrs” savus apmeklētājus gaida sestdienās pl. 10:00 – Dieva Vārda pētīšanai –, un pl. 13:00 par to, kā dzīvot veselīgi. Dieva Vārda sludināšanā Saulkrastos aktīvi darbojas Modris Lapa.

“Veselīga dzīvesveida centra” vadība izsaka sirsnīgu pateicību bīskapam Viesturam Reķim par atbalstu un Raivo Bernhardam, Modrim Lapam, Teklai Jespereī, Guntim Bērziņam un Venetai Pūcītei par aktīvu sadarbību „Veselīga dzīvesveida centra” telpu remontā un labiekārtošanā.

Valdis Dahs

Bauskā – bērniem jauna darbistaba

8. septembrī draudzes bērni priecīgi sagaidīja savas atjaunotās darba telpas atklāšanu.

Visi dievnama apmeklētāji aicināti piedalīties svētku dievkalpojumā un noskatīties tradicionālās lentes svinīgajā griešanā. Mazie ir saviļņoti, viņiem šai rītā pievērsta liela uzmanība. Iepriekšējo darba telpu grūti atpazīt, pat sienas mainījušas savas vietas. Nevar nepamanīt arī gaumīgās, krāsainās mantu kastes.

”Tik gaiši un tīri toņi, tik piemīlīgs apgaismojums, pat pulkstenis rāda bērnišķīgi jauku vaigu,” pārsteigta māmiņa Ilze, kura pirmo reizi uz šo dievnamu atvedusi savus bērnus. Un košie hēlija baloni, kuri rotā katra mazā dalībnieka krēslu, rada patiesi priecīgu noskaņu.

Draudzes vecākais Gundars ir apmierināts un teic, ka mazie jau sen to bija pelnījuši, sacīdams: “Bērniem solītais ir jāpilda!” Pēc kopīgas pateicības un svētību lūgšanas pieaugušie atstāj mazos Bībeles pētniekus skolotājas Lindas vadībā, Voldemārs, Dārta, Jasmīna, Ralfs, Haralds, Ance, Endijs un Kristers uzsāk mācības jaunajās telpās. Par jaunajiem apstākļiem priecājas arī bērnu skolotājas Arta un Kristīne un novēl, lai skolēnu pulciņš pieaugtu.

Draudze novērtē un pateicas Ojāram, Oļegam un Jānim par ieguldītajām pūlēm un laiku remontdarbos.

Ināra Dimante

Bērnu svētīšana Aizkrauklē

8. septembrī Aizkraukles draudzē notika bērnu svētīšanas dievkalpojums. Vecāki vēlējās savus bērnus nodot Dieva aizgādībai un vadībai turpmākajā dzīvē, izlūdzot par viņiem svētību. Draudzes mācītājs Ainis Kaspars svētīja 15 bērnus.

„Kurš gan no vecākiem nevēlētos saviem bērniem to vislabāko, lai tie būtu laimīgi, lai viņiem būtu veselība un viss pārējais. Tas, ka mēs izlūdzam Dievam īpašu svētību, savā veidā ir mūsu vēlējums, mūsu aicinājums, ka mēs vēlamies, lai Dievs darbojas pie šī bērna, lai viņam dzīvē labi veiktos,” sacīja mācītājs.

Savā uzrunā viņš arī aicināja izvērtēt savu dzīvi, padomāt par to, kas ir pats svarīgākais mūsu dzīvē jeb kāda ir mūsu dzīves jēga. Vai mēs dzīvojām tāpēc, lai vienkārši eksistētu, vai mēs dzīvojam tāpēc, ka Dievs ir radījis šo pasauli un Viņam ir kāds plāns mūsu dzīvē?

Pēc dievkalpojuma vēl citas ģimenes izteica vēlēšanos nodot svētīšanai savus bērnus, tādēļ tika pieņemts lēmums rīkot nākamo bērnu svētīšanas dievkalpojumu 29. septembrī. Šajā dienā svētību saņēma vēl pieci bērni.

Bet 29. septembra pēcpusdienā Aizkrauklē nodibināja jaunu „Ceļa Meklētāju” klubu. Saitētā bija ieradušies ap 15 bērnu un pusaudžu. Lielākā daļa no viņiem vasarā piedalījās divu dienu nometnē Aizkraukles pagastā, bērni ir arī aktīvi Bībeles skolas apmeklētāji. Pasākumu vadīja mācītājs Ainis Kaspars. Viņš klātesošajiem izskaidroja „Ceļa Meklētāju” kluba noteikumus un pienākumus. Pēc tam jaunieši piedalījās dažādās spēlēs un rotaļās. Aizkrauklē klubu vadīs tā direktore Līga Ondzule.

Sarmīte Iveta Lauberte, Aizkraukles draudze

Runāsim mīlestības valodās

Projekta pirmais pasākums 30. septembrī Daugavpilī „Runāsim mīlestības valodās” jau noticis. (Par šo projektu varat lasīt iepriekšējā AV numurā)

29. septembra sestdienas pēcpusdienā četri komandas pāri – Viesturs un Valda Reķi, Dzintars un Gita Vaivodi, Sanita un Māris Pavāri, Dagnija un Ivo Roderti devās uz Daugavpili. Jau Daugavpilī, viesu namā „Sventes Muiža”, visus sagaidīja Dainis un Irina Rudzīši, kas atbildēja par Daugavpils pasākuma organizatorisko pusi un piedalījās arī programmas vadīšanā. Šis mums bija pirmais, vienas dienas organizētais pasākums projekta ietvaros.

Svētdienas rītā pacīlātā noskaņojumā sagaidījām savus pasākuma dalībniekus. Bija ļoti interesanti, iepazīstoties ar pilnīgi svešiem cilvēkiem, jau zināt to, ka dienas gaitā mēs kļūsim draugi. Kā jau tas ir piedzīvots, sākumā cilvēki mūs vēroja, klausījās, cits atturīgāk, cits atraktīvāk iekļāvās programmā, bet bija jūtama ļoti laba sadarbības atmosfēra. Zinot pēc pieredzes, ka mēdz būt gadījumi, ka vīri atnāk līdzī savām sievām aiz cieņas un mīlestības pret viņām, liels gandarījums bija tas, ka vīrieši atvadoties ar asarām acīs teica vissirsnīgākos paldies. Testā uzzinot katram savu mīlestības valodu, teorija praksē bija jāīsteno, pildot vadītāju uzdevumus, apmeklējot meistarklases. Jau pusdienas laikā pāri, jautri čalodami, bija iepazīnuši viens otru, atraisījušies. Īpaši mūsu komandu pārsteidza pēcpusdienas mielasta laikā valdošā tik reti sastopamā miera un pilnīgas bezsteigas atmosfēra. Vērojot šos vīriešus un sievietes, kas bija atslēguši saviem mobilajiem skaņu, šo dienu uzdāvinājuši viens otram, teikuši viens otram daudz labu, mīlu vārdu, sirdi pildīja pateicība Dievam par iespējām, dzīves laiku, situācijām, ko viņš mums visiem dod.

Iedrošinot Liepāju un Jelgavu, kur notiks nākošie divi pasākumi – šis projekts ir skaista dāvana no Dieva. Dāvana, kas paredzēta, lai pagodinātu Dieva iestādījumu – laulību. Dāvanu baudīt pilnībā sponsorētu pasākumu, kurā pārim ir tikai jāpiedalās savu maltīšu apmaksā. Dāvana, kuru jums no sirds sagatavojuši un pasniedz četri brīvpriatīgi kalpojoši pāri.

Dagnija Roderte

Bībelei – jauns tulkojums!

Bībeles jaunais tulkojums latviešu valodā, kura svinīgā atvēršana notiek 13. oktobrī, kad Bībele nonākusi arī grāmatnīcās, izraisīja lielu interesi – kinoteātra “Splendid Palace” zāle bija pilna interesentu.

Kinoteātra telpās tika godināti cilvēki, kuri strādājuši pie tulkojuma, kā arī notika jauniztulkotās Bībeles lasījumi. Apsveikuma runas svinīgajā pasākumā sacīja Valsts valodas komisijas vadītājs Andrejs Veisbergs un Zviedrijas vēstnieks Latvijā Mats Stafansons.

Veisbergs, citējot Raiņa spārnotos vārdus, ka pastāvēs, kas pārvērtīsies, pauda, ka mums ir jāmainās, lai saglabātu tās vērtības, kas ir svarīgas, un jaunais Bībeles tulkojums ir piemērs attīstības procesam. Zviedrijas vēstnieks Latvijā, kurš klātesošos uzrunāja latviešu valodā, norādīja, ka jaunais tulkojums tapis ar Zviedrijas Bībeles biedrības finansiālu atbalstu. Tas ir simboliski, jo arī Ernsta Glikas Bībeles tulkojums 17. gadsimtā tapa ar Zviedrijas atbalstu. Tulkošanas komisijas koordinators Juris Cālītis atsaucās uz tekstu no vēstules ebrejiem, kas runā par to, ka Dieva vārds ir dzīvs un darbīgs, un asāks par katru divasmeņu zobenu. Viņš vēlēja, lai Dieva vārds mums palīdz atšķirt to, kas ir labs, no tā, kas mums nav derīgs.

Latvijas Bībeles biedrības valdes priekšsēdētājs Ojārs Incenbergs pateicas tulkošanas komisijas vadītājam Jurim Cālītim

Bībeles tulkošanā no sengrieķu un senebreju valodām piedalījās vairāk nekā desmit cilvēku.

Tulkotāju un redaktoru kolektīvs strādāja kopš 1995. gada. Tulkošanas komisijas koordinators bija Cālītis, bet tulkotāji – Uldis Bērziņš, Laila Čakare, Enoks Neilands, Knuts Skujenieks, Ilmārs Zvirgzds, Aleksandrs Bite, Dainis Zeps, Jānis Priede, Māra Poļakova, Ināra Ķemere (arī sengrieķu valodas konsultante), Ilze Rūmniece, literārā redaktore – Milda Klampe, latviešu valodas konsultante – Maija Baltiņa. Jaunā izdevuma vāka māksliniece ir Agata Muze.

Jaunais tulkojums izdots divos salikumos. Vienā no tiem ir 1272 lappuses, otrā, kurā iekļautas arī deiterokanoniskās grāmatas (tautā vairāk pazīstamas ar nosaukumu “Vecās Derības apokrifi”) – 2637 lappuses. Tuvākajā nākotnē plānots arī piedāvāt iespēju lejuplādēt jauno izdevumu elektroniskā formātā.

Bībeles jaunais tulkojums ir trešais nozīmīgākais Bībeles izdevums latviski pēc Ernsta Glikas veiktā pirmā Bībeles tulkojuma 17. gadsimtā un emigrācijā tapušā Bībeles 1965. gada izdevuma.

Par godu šim notikumam notika arī dievkalpojums Rīgas Doma baznīcā.

Ziņu aģentūra BNS

Anitra Rause,
mūzikas nod.vad. Cēsu
dr. "Sadraudzība"

KRISTĪBAS CĒSĪS

"izglābās... astoņas dvēseles cauri ūdenim" (1Pēt. 3:20)

Raunas pagasta "Rimšās", Cēsu pusē, septembra pirmā diena atnāca drēgna un mikla. Brīvdabas dievkalpojumā labi iederējās vecākā diakona Zigurda lasītie vārdi no Pāvila vēstules Romiešiem 8:35 ar šai dienai piemērotu papildinājumu: "Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? Vai aukstais laiks, vai piemērotu drēbju un apavu trūkums?" Nē! Lai cik vēss un it kā nepatīkams laiks, tomēr Cēsu "Sadraudzības" draudzes ilgi gaidītais notikums bija klāt!

Elīna (18 g.) saka tā: "Mans ceļš pie Dieva nav konkrēti saprotams. Tas ir iekšējais aicinājums. Kā iekšējā balss, kura aicina darīt labu. Draudzē ir cilvēki, kurus pazinu. Bet aicinājums nebija tikai šie cilvēki, bet gan tas, ka es pati vēlējos būt noderīga un darīt labu citiem. Jo tieši labie darbi spēj it kā „pabarot“ manu garu. Pats labākais, kas notika, bija tas, ka Dievs runāja ar mani situācijā, kurā biju ļoti, ļoti nobijusies. Situācijā, kurā man Viņš bija ļoti vajadzīgs. Par to esmu ļoti priecīga un Viņam pateicīga!"

Sanita (34 g.) saka tā: "Domāju kristīties jau pirms diviem gadiem – 2010. gadā, kad apmeklēju mājas mazo grupu Cēsīs, Saules ielā. Bet bija ziema, un es ļoti vēlējos kristīties brīvā dabā. Tad gan es domāju, ka kristīties vajag tāpēc, ka tā dara "visi", un tādā veidā es arī varētu „būt savējā” kādā draudzē. Acīmredzot, jutos vientuļa, it kā nepiederīga... Tagad

pieņēmusi Kungu Jēzu Kristu savā sirdī!"

Elza J. (58 g.) saka tā: "Kristu no jauna atradu caur grūtu cīņu un palaušanos uz Dievu".

Mirdza (72g.) atzina, ka viņas ceļš pie Dieva sācies jau sen, un agrāk viņa ar prieku devās uz luterāņu dievkalpojumiem. Taču kaimiņiene, kas uz turieni viņu aicināja, nomira, un tā pamazām dzīves rūpes un raizes nomāca ilgas pēc Debesu Tēva tuvuma. "Cik žēl, ka agrāk tā nelasīju Bībeli kā tagad un neiemācījos svarīgākās vietas no galvas! Tagad es to vairs nevaru izdarīt. Kaut jaunie to saprastu, ka Bībeli labāk mācīties jo agrāk, jo labāk!" tā saka Mirdza šodien. Nu ko, tas ir labs pamudinājums un atgādinājums mums visiem, vai ne?

Baiba (22g) atklāj, ka nav bijis viegli izšķirties par tādu soli – doties kristību ūdeņos. Visu laiku kaut kas traucējis un bremzējis, kā vien varēdams. Tikai pašā pēdējā minūtē Dievs ielika sirdī patiešām doties uz kristībām. Bet tad, kad bija par to izšķīrusies, "mani it kā "rāva" ūdenī vecās dzīves nomazgāšanai. un es piedzīvoju lielu Svētā Gara spēku!"

No sirds priecājamies par visām jaun kristītajām – par Elīnu, Sanitu, Elzu R., Elzu J., Mirdzu, Baibu, Vlačju un Alisi! Garais seminārs (no februāra) noslēdzies ar "jaunu sākumu" – "Ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums!"

Cēsu "SADRAUDZĪBAS" vārdā vēlam savām jaunajām māsām: būt aktīvām komandas dalībniecēm – neskatīties, kur ir mācītājs un draudzes vecākais, bet saskatīt vajadzību un tur arī kalpot!"

Arī Jūs, mīlie AV lasītāji, esat mīļi ielūgti ciemoties mūsu draudzes ģimenē. Mūsu dievkalpojumi sākas katru sestdienu pl.15:00 Cēsīs, L. Katrīnas ielā 2 (RPIVA, 1. stāva zālē).

Jau iepriekšējā, augusta, AV numurā mācītājs Jānis Mucenieks stāstīja par notikumiem Salacgrīvā un četrām māsām, kas nopietna semināra rezultātā bija piepulcējušās „Sadraudzības” draudzei. Tagad, 1. septembrī, bija liels un priecīgs turpinājums – gan Svētā Vakarēdiena dievkalpojums, gan kristības vēl četrām māsām.

Kā tad mūsu astoņas jaunās māsas ir gājušas šajā ceļā pie Jēzus? To jautājam gandrīz visām no viņām. Tā kā, manuprāt, dalīšanās personīgajos iespaidos ir visefektīvākā, tad ļausim viņām runāt pašām! Pajautājam: "Kāds bija Jūsu ceļš pie Dieva?"

kristīties es devos apzināti, ar dziļu pārliecību. Es patiešām no sirds to vēlējos".

Jautāta par to, kur redz savu vietu draudzē, Sanita stāsta tālāk: „Esmu ļoti priecīga, ka man piedāvāja draudzē būt vienai no bērnu sabatskolas skolotājām, jo man ļoooti patīk bērni un darbs ar viņiem!"

Elza R. (61 g.), jautāta par saviem iespaidiem svarīgajā notikumā, saka tā: „Šodien bija manas pirmās ūdenskristības. Tās priekš manis bija ļoti iespaidīgas. Pirmkārt, jau „Rimšās” ir ļoti īpaša, Dieva svētīta vieta. Un kādi varenī ozolu koki visapkārt! Esmu

ĒRĢĻU ADVENTISTU DRAUDZEI – 10

Ērģļu adventistu draudze 18. augustā nosvinēja savu 10 gadu jubileju. Svinības bija patiešām grandiozas un neaizmirstamas. Iesākumā Ērģļu kultūras namā Jaunieši Kristum (JK) skatītājus priecēja ar labdarības koncertu *Solis tuvāk*, kura laikā tika vākti ziedojumi Ērģļu maznodrošināto bērnu skolas somu piepildīšanai. Zālē pulcējās vairāk nekā 120 dalībnieku un klausītāju. Turpinājums sekoja R. Blaumaņa memoriālajā muzejā „Brakos”, kur pēc kopīgas maltītes mācītājs J. Bite aicināja teikt uzrunas Ērģļu draudzes bijušajiem mācītājiem Ā. Glāžeram un O. Incenbergam, kā arī izskanēja savstarpēji apsveikumi gan no „Braku” sētas ļaudīm, Baltijas ūnijas sekretāra A. Āriņa un citām draudzēm (Aizkraukles, Madonas un Cēsīm). Ar lūgšanu šo pasākumu noslēdza bīskaps V. Reķis. Pēc tam draudzes locekļi tika aicināti uz Ērģļu draudzes telpām, lai draudzes vadītāju Maiju Žubi iesvētītu par draudzes vecāko.

Lai labāk iepazīstinātu arī Adventes Vēstu lasītājus ar šajā dienā pieredzēto, lūdzu izteikties vairākiem draudzes locekļiem.

Daniela Griezāne (10g.) atklāj, ka: „*Dziesmas man ļoti patika. Koris bija geniāls. Pirms koncerta – kur vien ej – JK sapulcējušies lūdz. Man patika kopā ar citām Ceļa meklētāju meitenēm stāvēt pie kultūras nama ārdurvīm goda sardzē un uzaicināt garāmgājējus apmeklēt labdarības koncertu Solis tuvāk*”.

Judīte Purviņa dalās savās pārdomās pēc jubilejas koncerta: „*Grūti atrast vārdus, lai raksturotu jauniešu koncertu – dievkalpojumu un izteikt vārdos tik spēcīgas izjūtas. Un tomēr, dziļu pārdomu vadīta, nonācu pie secinājuma: ja cilvēkā dzīvo Jēzus, to nevar neredzēt, nepamāt, nejust, vienkārši nevar. Koncerts bija mīloša Tēva saruna ar saviem bērniem. Sirsnīga saruna!*”

Uldis Plendiškis papildina: „*Pirms pasākuma pienāca Ērģļu novada pašvaldības vadītājs G. Velcis un teica – CIK JŪSU IR DAUDZ! atbildēju – jā, mūsu ir daudz.*”

Emma Cera turpina, pārstāstot arī uzaicināto novada domes un kultūras nama darbinieku vērtējumu: „*Man patika koncerts, arī manis uzaicinātajiem cilvēkiem. Velcis bija sajūsmā par pianisti, arī Terēze (kultūras darbiniece). Teica, ka patikušas teiktās runas un vispārējā atmosfēra. Varam aicināt uz nākošām jubilejām, viņš nāksot.*”

Pārsteigums, ka JK atsaucās un 30 cilvēku sastāvā piekrita atbraukt no Aizkraukles IMPACT pasākuma un sniegt šo programmu. Vēl neticamāk, ka uz Ērģļu adventistu draudzes jubilejas pasākumu ieradās vairāk nekā 120 cilvēku. Visus iepriecināja, ka Ērģļu novada domes priekšsēdētājs ne tikai atsaucās ielūgumam, bet arī teica uzrunu. Arī bīskaps Reķis pateicās novada domes priekšsēdētājam G. Velcim par atsaucību un aicināja uz turpmāku sadarbību.

Koncerta laikā Ērģļu maznodrošināto bērnu skolas somu piepildīšanai tika saziēdoti 90 lati. Latvijas draudžu savienība šim mērķim dāvināja 100 latus, un Ērģļu draudze 50 latus. Par savāktajiem 240 latiem tika iegādātas dāvanu kartes skolas preču iegādei. Saziēdotos līdzekļus sadalīt un nogādāt apņēmās draudzes vecākā Maija Žube, viņai palīdzēja Regīna Šulmane un Emma Cera.

Maija Žube saka milzīgu paldies katram ziedotājam un dalās savos iespaidos par piedzīvoto: „Mēs, visa draudze, sirsnīgi lūdzām Dievu, lai šos līdzekļus saņemtu tiešām tie, kuriem tas visvairāk ir nepieciešams. Padomu lūdzām arī novada sociālajiem darbiniekiem. Rezultātā Dievs atklāja tās 13 ģimenes, kurās 30 bērniem tika pasniegtas šīs dāvanas kopsummā 240 latu vērtībā. Ziedojumus mēs izvadājām pa mājām un nodevām personīgi. Katram dāvinājām arī Bībeli, bukletus un Bērnu bilžu Bībeli. Visās mājās izskanēja vēlme apmeklēt dievkalpojumus, vienas mājas saimnieks pat pirms dāvanas saņemšanas aizkustināts lūdza, lai par viņu aizlūdz, jo pirms mēneša ir zaudējis sievu, tāpēc dēlam ļoti noderēs šāds atbalsts. Vienā mājā saimniece atteicās no dāvanas, bet aizveda pie ģimenes, kam vairāk vajadzīgs. Man ir liels gandarījums par šo visu kopīgi paveikto darbu.”

Ērģļu draudze

RAKSTS BEZ VIRSRAKSTA

Pirms rakstīt par tēmu “Mācītāja ģimene”, bija grūti izvēlēties virsrakstu: “MĀCĪTĀJS UN VIŅA SIEVA” vai “MĀCĪTĀJA SIEVA UN VIŅAS VĪRS”. Izvēle nebija viegla ne tāpēc, ka bija šaubas, kurš svarīgāks vai ietekmīgāks (mācītājs vai sieva), bet droši vien tādēļ, ka mācītāja darbs draudzē saprotams kā DARBS PĀRĪ, vēl vairāk – mācītāja darbs nav tikai darbs kā tehnisks izpildījums ar noteiktu laika režīmu, bet tas ietver sevī aicinājumu, priekšzīmīgu dzīvesveidu, visas ģimenes aktīvu līdzdalību, jo kurā gan vēl profesijā vai darba vietā ir prasība: lai blakus vienmēr būtu dzīvesbiedrs un bērni, lai visi enerģiski piedalītos procesā, lai dotos līdzī visos komandējumos, plaši atvērtu savas mājas durvis cilvēkiem, kuri ir sarakstā (lasi: draudzes sarakstā), kā arī tiem, kurus nepazīsti, organizētu gan profesionālus izglītojošus, gan kristīgi izklaidējošus pasākumus utt. Nav nācies iepazīt citu tādu profesiju vai darba vietu. Priecājamies, ka ir pagājis tas laiks, kad daži domāja, ka mācītāja ģimenē viss notiek pats no sevis, viņi tikai lūdz un dzied psalmus.

Mīļie lasītāji, ja vien vēlaties lasīt tālāk, dariet to un, lūdzu, uzrakstiet virsrakstu paši (ja ienāk prātā, dariet zināmu, būsim ieinteresētas).

Dzīvesbiedra loma mācītāja darbā

Ir dzirdēti un internetā izlasāmi daudzi joki par mācītājiem, viņu laulātajiem un bērniem. Labs humors un asprātīgi joki atspoguļo dzīves praktiskās patiesības.

Sievietes, sievietes

Vakarā mācītāja sieva nogurusi atkrīt krēslā. Vīrs izbrīnīts: “Kāpēc tu esi nogurusi? Ja kāds ir noguris, tad tam vajadzētu būt man. Man vakar bija divas svētrunas, šodien trīs.”

Sieva: “Bet man tās bija jāklausa!”

Šis ikdienišķais joks atklāj patiesību, ka mācītāja darbs nav tikai sagatavot daiļskanīgas, klausītājus uzrunājošas svētrunas un tās prezentēt. Svētrunas ir tikai redzamā daļa, lai gan ne mazsvarīga, no šī amata veicēju pienākumu klāsta.

Šoreiz par tēmu “Mācītāja ģimene” taujājām mācītāju dzīvesbiedriem, jo nereti ir pierādījies, ka aiz katra veiksmīga vīra stāv mīloša un saprātīga sieviete, un aiz katras izcilas sievietes stāv mīlošs un saprotošs vīrs.

Mācītāju dzīvesbiedri Latvijā

Kādi viņi ir? Latvija var lepoties, ka mācītājiem ir gan dzīvesbiedres, gan dzīvesbiedri, jo mums ir arī sievietes-mācītājas, ir arī ģimenes, kur abi ir mācītāji. Kā jau „Adventes Vēstis” ir rakstījušas, sieviešu ordinācijas jautājums ir aktualizēts Vispasaules Baznīcas līmenī. Šobrīd visās pasaules divīzijās notiek izpētes darbs par ordinācijas jautājumiem un sieviešu darbošanos draudzēs. Un 2014. gadā, apkopojot visus izpētes darbus, Gada sanāksmē tiks lemts par tālākajiem ierosinājumiem un lēmumiem. Tomēr, lai arī neordinētas, daudzās valstīs sievietes – mācītājas ir pat lielākā skaitā nekā vīrieši – mācītāji.

Mācītāju dzīvesbiedrus nevar viennozīmīgi raksturot, tie ir cilvēki, kuri ikdienā ir pedagogi, dažādu profilu mediķi, celtnieki, zinātnieki, mūziķi, sociālie darbinieki un dažādu citu profesiju pārstāvji. Apdāvināti un izglītoti, domājoši un pašizliedzīgi.

iepriecina, ka mani pieņem un mīl tādu, kāda esmu, nemēģinot iebīdīt kādos īpaši pareizajos rāmjos. Mani iepriecina, ka mūsu sarunas paliek starp mums.

- Būt atbalsts vīram un dalīties ar viņu viņa rūpēs un atbildībās. Iedrošināt un kopā lūgt par cilvēkiem. Vēl mani iepriecina tas, ka varu par viņu lūgt, kad viņš sludina. Lūgt pēc Svētā Gara palīdzības viņam un citiem cilvēkiem, kas viņu klausās – lai dzirdētā vēsts aizsniedz sirdis.

- Ļoti patīkami strādāt ar dzīves draugu darbā, kas ir pats galvenais mūsu dzīvē, proti, gatavoties pašiem stāstīt par Kristu ikvienam. Neiepriecina tas, kad uz mani sāk skatīties kā uz sludinātāja vai mācītāja sievu, kaut gan īstenībā esmu parasta, vienkārša sieviete – draudzes locekle.

- Visvairāk man patīk klausīties vīra uzrunas. Patiešām!

- Mani iepriecina lielāka saskarsme ar cilvēkiem, vajadzība būt iecietīgai pret

Aiz katra veiksmīga vīra stāv mīloša un saprātīga sieviete, un aiz katras izcilas sievietes stāv mīlošs un saprotošs vīrs

Šīs vasaras nogalē izjautājām mācītāju dzīvesbiedrus par viņu pieredzi un atziņām, esot blakus diendienā:

Kas tevi visvairāk iepriecina mācītāja dzīvesbiedra lomā?

Atbildes mijās ar vērtējumiem par prieku un svētībām, kā arī īpašu aicinājumu līdzdarboties.

- Vislielākais iepriecinājums ir iespēja satikt jaunus cilvēkus, uzzināt viņu dzīves pieredzi, atgriešanās stāstus.

- Iespēja sastapt visdažādākos cilvēkus, dzīvot dažādās valstīs, pilsētās, iespēja ceļot un sevi nemītīgi pilnveidot.

- Vislielākais prieks, ka man Dievs ir devis vīru, kurš mīl Dieva Vārdu. Nav nekas specifisks būt mācītāja sievai, daudzas māsas varētu to teikt, es ceru.

- Tas prieks un gandarījums, ko iegūst darbojoties. Garantijas „talons” jeb „apdrošināšana”, ka šīs jomas „darbinieku” „šefs” ir Debesu Tēvs.

- Būt par mācītāja sievu – tas nav bijis mans mērķis vai lielā velēšanās. Bet, saņemot aicinājumu, to pieņemu kā dāvanu no Dieva. Tādēļ man visvairāk

cītādi domājošiem, iezēlas parādīšana draudzes locekļiem.

- Ir jauki, kad, kopā apmeklējot man pilnīgi nepazīstamas draudzes, esmu kopā ar vīru uzņemta kā pazīstama, jo viņu jau pazīst visur.

- Mani priecina iespēja ierasties draudzē visai ģimenei kopā. Būt vīram līdzās. Doties viņam līdzī apmeklēt draudzes locekļus.

- Man ir prieks par uzticēto atbildību no Debesu Tēva – 24 stundas diennaktī darboties Viņa druvā! Iepriecina darbs ar cilvēkiem! Patīk atgriezeniskā saite – mīlestība, rūpes, aizlūgšanas.

- Iepriecina tas, ka mana sieva ir nozīmīga draudzē, ka varu visur piedalīties, palīdzēt pasākumos, tikties ar dažādiem cilvēkiem, gan klausīties viņas sludināšanu.

Dzirdot un lasot tik daudz kvēlu, uz sadarbību un sirdsdegsmi vērstu vārdu par līdzdarbošanos, katram dzīvesbiedram vajadzētu justies īpaši mīlētam un ik dienas par to slavēt Dievu un to novērtēt.

Kā visam, dzīvei un sadzīvei ir divas

pusēs, redzamā un neredzamā, vieglāk un grūtāk pamanāmā, privātā un publiskā. Ja kāds apgalvo, ka nav ne sarežģījumu, ne strīdu, ne kādu šķēršļu, tad droši vien nerunā atklāti. Jautājām pēc atklātām un vaļsirdīgām atbildēm, un tādas arī saņēmām.

Kas ir tavs lielākais izaicinājums mācītāja dzīvesbiedra lomā?

- Neuzticība, kūtums, nevēlēšanās mainīties, **vēlēšanās, lai pieaugtu kalpošanas kvalitāte.**

- Līdz ar iespēju satikt jaunus cilvēkus, nāk arī zināmās grūtības. Man ir **grūti iepazīties ar svešiem cilvēkiem, tāpēc esmu pateicīga draudzes cilvēkiem, ka viņi paši mēdz uzsākt sarunas.**

- Agrākos gados izaicināja citu cilvēku gaidas, ka **mācītāja sievai jābūt nevainojamai, stiprai, izturīgai un visos gadījumos blakus vīram tieši (fiziski).**

- **Grūti apvienot algoto darbu ar to, ko no manis sagaida citi kalpošanai draudzei un līdzcīvēkiem ārpusē.**

- **Grūtākais ir nejaukties mācītāja (vīra) darba darīšanās.**

- Lielākais izaicinājums ir situācijās, kad ir aizskarts mans „ego” (**pārmetumi man, vīram, bērniem**). Veiksmīgs nobeigums stāstam ir tad, ja reaģēju tieši pretēji tam, kā gribas to darīt.

- Lielākais izaicinājums, ja dažreiz **nesaņem atbalstu kādā lietā un vajadzīgas divkāršas pūles, lai iedvesmotu un pieradītu, cik tas svarīgi.** Protams, gandarījums pēc tam liels, jo piedzīvots uzklauštas lūgšanas brīnums.

- Lielākais izaicinājums – veikt kopā ar dzīvesdraugu **misijas darbu, kas nestu „augļus”.** Lai to veiktu, ir grūti sapulcināt ieinteresētos.

- **Grūtākais ir sabalansēt laiku, domāju, ka bērni un ģimene paliek uzmanības trūkumā.**

- Grūti pieņemt cilvēkus tādus, kādi tie ir. **Ienīst grēku, bet mīlēt cilvēkus.**

- Izaicinājums ir mana **kautrība un zema pašvērtējums.**

- Pašlaik man nekādu grūtību nav, bet, kad bērni bija mazi, viņa ilgstoša **prombūtne mani ļoti kaitināja.** Man bija arī jātiek galā ar visiem saimniecības darbiem (tehniskiem, transporta u.c.).

- Lielākais izaicinājums ir **atdot laiku.** Ir arī citu cilvēku problēmas, kas prasa atrisinājumu.

- Nav skaidri noteiktas mācītāja sievas lomas. Bieži tiek **saņemti aizrādījumi, ka esmu iekāpusi „aizslēgtajā laucīnā”.**

- **Nākas pārvērtēt pašam savu ticību.**

Izaicinājumu nav ne vairāk, ne mazāk kā citu darba veicēju dzīvesbiedriem. No vienas puses, paradoksāli, bet nav uzrakstīta neviena rokasgrāmata – padomu krājums, kas jādara un kas nav jādara mācītāju laulātajiem. Protams, ka ir rokasgrāmata mācītājiem, un tekstus par mācītāja dzīvesbiedra lomu parasti lasa iesvētību gadījumos.

No otras puses, iespējams, ka labi, ka tādas nav, jo dzīvi nodzīvot nevar pēc citu cilvēku receptēm. Pieredzes ir dažādas – lielākas, ne tik lielas, bet mūsējās. Ir labi, ka laiku pa laikam var sanākt kopā cilvēki ar līdzīgiem kalpošanas uzdevumiem un pienākumiem, un šajā pieredzē dalīties, tas ir ļoti vērtīgi un svētīgi. Ja vieni ir atvērti un gatavi ieklausīties, un, ja, savukārt, ir tādi, kuri gatavi stāstīt par savām veiksmēm un neveiksmēm, tad atrasta pareizā saskaņa.

citiem.

Zaudējumi nevienam nav patīkami, un, ja varētu, tikai retais tos labprātīgi izvēlētos, taču zaudējumiem ir sava pozitīvā puse – tie iemāca visvairāk. Zaudēt ar cieņu un būt brīvam no bailēm kļūdīties. Kļūdas gan ir vienmēr pamanāmas, īpaši, ja esi vadītājs un atbildīgs par kādu cilvēku kopumu. Kļūdoties cilvēks vispirms uzzina daudz ko par sevi, un vienmēr ir iespējas būt maksimāli saprotošam pret citiem, kuri kļūdās un kļūdās pat vairākkārt.

Zaudējumi un kļūdas iemāca žēlastību un mīlestību, kuras šodienas sabiedrībā tik ļoti pietrūkst.

Mācītājs un viņa bērni

Pieredzes bagāti ļaudis saka, ka mācītāju un skolotāju ģimenes dzīvo kā akvārijā vai stikla skapjos, kur visiem viss ir pārrēdzams un saskatāms. Dažkārt

Zaudējumi un kļūdas iemāca žēlastību un mīlestību, kuras šodienas sabiedrībā tik ļoti pietrūkst.

izklaušās, ka citi zina labāk par viņiem nekā viņi paši. Zināma patiesība ir šajās atziņās. Tā un līdzīgi domā arī mācītāju dzīvesbiedri:

- *Mēs visi sagaidām un vēlamies redzēt savos tuvākos visu to labāko. Dabiski, ka arī draudze sagaida no mums un mūsu bērniem to pašu. Tomēr mūsu bērni tiek kārdināti tieši tāpat kā citu cilvēku bērni, pat dažreiz vairāk.*

- *Mani bērni jau lieli un uz dievkalpojumiem un citiem pasākumiem mums līdzī nebrauc, bet paliek draudzē, kurā izauguši. Mans kādreizējais viedoklis bija, ka mācītāja bērniem jābūt kārtīgiem, paklausīgiem, jāpiedalās dažādos draudzes pasākumos, vārdu sakot, jābūt perfektiem. Tomēr, gadiem ejot un esot draudzē, un vērojot draudzes cilvēkus, esmu nonākusi pie secinājuma, ka visi mēs esam tikai grēcīgi cilvēki un nevaram būt perfekti. Klausoties daudzu mūsu stāstos, var secināt, ka ne jau viss ir viegli. Arī pašai audzinot bērnus, esmu to pieredzējusi.*

- *No mācītāja bērniem tiek sagaidīts, ka viņi, bērni būdami, jau rīkosies un uzvedīsies kā mazi pieaugušie. Arī tad, kad bērni jau tiešām ir pieauguši, tiek*

sagaidīts, ka viņi visur dosies līdz kopā ar saviem vecākiem, lai gan viņiem pašiem ir savas – pieaugošo – dzīves.

- Droši vien kā paraugu. **Arī mācītāju bērniem ir vajadzīga jaunpiedzimšana no augšienes.** Kad Mārtiņam Luteram piedzima sestais bērns un visi viņu apsvēica, viņš atbildēja: „Vēl viena grēciniece piedzimusi.”

Sagaidiet nevis paraugu, bet palīdziet lūgt par jaunpiedzimšanu no augšienes istajā brīdī.

- Ir stereotipi draudzēs ar vēsturi, bet tas mani neuztrauc jau ar šodienas pieredzi. Bet vislaunākais ir, ka salīdzina.

- Mācītāju bērniem ir ļoti lieli kārdinājumi. Viens **izaicinājums ir kļūt par perfekcionistiem, otrs – kļūt par dumpiniekiem un kāpt pāri robežām.** Tikai tad, kad bērns pieķeras Dieva rokai, rodas pozitīvs līdzsvars.

- Man šķiet, kad draudze šodien sagaida, lai mācītāja bērni ir tādi paši, kā viņu bērni, lai īpaši neatšķiras. Šeit es domāju par ģimenēm, kurās ir bērni. Bet draudzes locekļiem, kuriem pašiem nav bērnu, dažkārt ir **pārāk augstas prasības pret mācītāju bērniem un mazbērniem.**

- No mācītāju bērniem sagaida perfektu uzvešanos, ģērbšanos, veģetāru ēdienu lietošanu u.c.

- Esmu mācītāju meita – domāju, manā bērnībā (padomju laikos) bija daudz stingrākas uzvedības prasības, bet maniem bērniem tādu nav. Viņi **draudzē jutās brīvi.**

- No mācītāja bērniem **sagaida ideālu piemēru** saviem bērniem. Cilvēki ir tik dažādi, ka visiem nevar izpatikt, es vairāk rūpējos par to, ko Dievs sagaida no manis un vīra bērnu audzināšanā!

- Sagaida, lai viņi būtu paraugs citiem, bet diemžēl tas tā nav, jo mūsu bērni ir tādi paši kā citi draudzes locekļu bērni.

- Kad bērni bija mazi, mūsu kalpošanas draudzēs bija ļoti jauki draudzes locekļi, un nekad neesmu izjutusi kaut kādas prasības vai standartus, kādiem jāatbilst. Dieva žēlastībā mūsu bērni visi ir draudzē, kalpo pēc spējām. **Esmu sajutusi tikai labu attieksmi.**

- Liekas, ka prasības ir lielas: apģērbs, uzvedība, gaida lielākus talantus un izglītību.

- **Sagaida paraugbērnus! Engēlus! Bērnus, kuri nedrīkst kļūdīties! Kuri vienmēr gatavi kalpot!**

- Mācītājiem pašiem ir tādas domas, ka draudze vairāk seko līdzīgu viņu bērnu izpausmēm. Tādēļ gan viņi, gan draudze

ir „prasīgāki” pret šiem bērniem.

Nebūt nav vienkārši nobalansēt starp prioritātēm, pienākumiem un ģimeni, lai gan tas nav viegli nevienam cilvēkam, īpaši, ja ģimenē ir vēl nepilngadīgi bērni. Bieži liekas kā dilemma, kā kvalitatīvi sadalīt laiku starp saviem bērniem un problēmu risināšanu ar citu cilvēku bērniem.

Stāsts par tēvu un meitu

Tēvs mierīgi lasīja, bet viņa meita jau kuro reizi plijās virsū, visādi cenzdams pievērst sev nedalītu tēva uzmanību. Radošs cilvēks būdams, tēvs izgudroja meitai nodarbi – izrāva no žurnāla lapu ar zemeslodes attēlu, saplēsa to gabaliņos un teica, lai viņa saliek šo puzzle. Viņš mierīgi iegrīma savā lasāmajā, bet pagāja tikai dažas minūtes, un meitiņa jau stāvēja blakus ar glīti saliktu zemeslodi.

“Kā tas tev tik ātri izdevās?” tēvs nespēja izbērt.

“Redzi, tai lapai ar zemeslodi otrā pusē bija Jēzus attēls, un es to atpazinu, un ātri vien saliku kopā, tā salikās arī zemeslode!” meitiņa uzvaroši paskaidroja.

Bērni māca un iedvesmo, taču bērni ģimenēs dzīvo tikai īsu laiku, un tad sākas viņu personīgā dzīve. Ko viņi atcerēsies

no savas bērnības? Kas paliks prātā no vecāku mājām? Ko viņi atcerēsies, kas viņu vecākiem bija galvenais? Darbs? Vērtības? Kalpošana? Ģimene?

Vai vecāki ar mani runāja manā mīlestības valodā – vai tas bija kopīgi pavadīts laiks, vai tie bija kopīgi veiktie mīlestības darbi, vai tie bija atzinības vārdi, vai tie bija nozīmīgi pieskārieni un iepriecinošas dāvanas?

Dzīve nav darāmo darbu saraksts, taču dzīvot ar pārliecību ir jāmācās. Jāmācās izvēlēties, kas ir nozīmīgākais jebkurā profesijā, dzīvē un ģimenē.

Mācītāja ģimene tāpat kā visas citas ilgojas pēc sapratnes un atbalsta, un, to saņemusi, ir daudzkārtīgi svētīta. Tas, kā katrs mēs dzīvojam, atstāj iespaidu uz pārējiem, dzīvot ir svētība un māksla. Māksla smagi strādāt un māksla atpūsties, māksla saprotami uzrunāt varēnos un arī dzīves pabērnus.

Visbeidzot, gribas piekrist kādam senatnes viedajam, kurš teicis: dzīve ir kā stāsts – nav svarīgi, cik tas garš vai īss, svarīgi, cik tas ir labs.

Noslēgumā, domājot par darbu un ģimenes dzīves nozīmīgu savienošanu, neatkarīgi, kādu darbu ikdienā darām, gribas piekrist un ieklausīties tajā, kādas mācības gūstamas no sentēva Noa dzīves pieredzes:

Sentēva Noa piededze

- ♦ Nenokavē kuģi!
- ♦ Atceries, ka esam vienā kuģī!
- ♦ Plāno uz priekšu (kad Noa sāka būvēt kuģi, tad vēl nelija).
- ♦ Esi labā formā. Arī tad, kad tev ir 600 gadu, Kāds var pateikt, ka jābūvē kaut kas LIELS.
- ♦ Neklausies kritizētājos, dari, kas jādara.
- ♦ Divas galvas labākas nekā viena.
- ♦ Ātrums un lielums ne vienmēr ir izšķirošais, jo uz kuģi paspēja gan gliemeži, gan strausi.
- ♦ Kad ir stress, ļaujies straumei.
- ♦ Atceries – Noa kuģi uzbūvēja amatieris, Titāniku būvēja profesionāli.
- ♦ Un vēl – dzeņi, kas kaļ no iekšpuses, ir lielāks drauds nekā vētras no ārpuses.
- ♦ Lai kas atgadītos, atceres, KAM tu kalpo;
- ♦ Pēc negaisa būs varavīksne!

Intervēja
Elīna Ģipsle

KAMĒR ZIBENS NESPERS***

Krievvalodīgajiem cilvēkiem ir tāds teiciens: „Пока гром не грянет, мужик не перекрестится!”. Burtiski tā ir noticis Vladislavas Slavikas dzīvē, kas 18. augustā kristījās, piedzimstot no jauna – no augšas, tieši tā, kā to mācīja Jēzus (Jāņa 3:5). Pēc kristībām aicināju Vladislavu uz sarunu.*

Dzimšanas gads: 1948. gada 13. aprīlis.

Vecums: 65 gadi.

Dzimusi: Vitebskas guberņā (Baltkrievija), kuru pēc tam pievienoja Latvijai. Tagad tas ir Krāslavas rajons, Indras pagasts.

Tautība: baltkrieviete.

Bezrūpīga Dieva slavēšana

Esmu dzimusi 8 bērnu ģimenē. Man bija trīs brāļi un četras māsas. Savu vecāku ģimenē piedzimu kā sestais bērns. Tā kā bijām kupla saime, tad bija daudz jāstrādā, lai visus izskolotu. Katram bija jāpieliek sava roka saimniecībā. Bieži bija jāceļas piecos. Bet vasarā līdz ar saullēktu. Vecāki bija ļoti labi, žēloja mūs. Nekliedza. Kaktā stāvēju tikai dažas reizes (smaida).

Savā bērnībā es slavēju Dievu bez rūpēm. Es intuitīvi zināju, ka Dievs ir. Kad vēl biju bērns, krustmāte mani

aizveda uz pirmo grēksūdzi katoļu baznīcā.

Kādās Lieldienās Krāslavas katoļu baznīcas kalpotāja palūdza maniem vecākiem, lai piedalos kādā baznīcas „kalpošanā”. Tur ilgi bija jāstāv rindā. Sākumā man patika, jo visas meitenes bija baltās kleitās. Viss skaisti. Bet pēc tam man apnika. Nevarēju saprast, kā var tik ilgi stāvēt bez jēgas. Dziesmas man dziedāt patika, bet stāvēt tāpat vien es nevarēju! Aizgāju pie mammas. Kalpotāja uz mani tā jocīgi paskatījās, bet man kā jūtīgam lauku bērnam tas iespiedās atmiņā uz visu mūžu. Vēlāk mana dzīve iekārtojās tā, ka baznīcā gājām ļoti reti, vecāki bija ļoti aizņemti. Uzskatu, ka pirmie iespaidi baznīcā nebija tie labākie.

Turpmākās dzīves laikā man ļoti trūka Dieva. Jo sevišķi nevarēju saprast, kāpēc cilvēki ražo un pārdod viens otram tādus produktus, kas ļoti kaitē otra

veselībai. Alkohols un citi produkti. Savos 14 gados pat tēvam sasitu alkohola pudeli, kuru viņš bija nolīcis uzcienāšanai, ja kāds atnāk ciemos, jo pats nebija dzērājs. Bet tēvs toreiz neko ne-teica un sodu par to nedabūju.

Pamatskolas klases mācījos lauku skolā. Bet vēlāk Rīgā – industriālajā tehnikumā.

Ģimene kā paraugs

Pēc skolas beigšanas dzīvoju un strādāju Strūžānos (Rēzeknes novads) Strūžānu kūdras fabrikā par meistaru. Strūžānos satiku savu nākamo vīru, pēc diviem draudzības gadiem – apprecējāmies. Vīrs man bija ļoti labs. Nedzērājs, uzticīgs, strādīgs un kārtīgs. Domāju, ka citiem bijām kā paraugs. Bet bez Dieva arī labās rakstura īpašības var kļūt par netīkamām. Jo savā starpā bija daudz aizvainojumu un nepiedošanas. Arī audzinot savus divus bērnus – meitu un

dēlu –, esmu sapratusi, ka daudzas lietas izpratu un darīju nepareizi, jo tā laika psiholoģija, kuru lasīju, lai izprastu bērnu un vecāku attiecības, mācīja apgrieztai proporcionāli to, ko māca Bībele. Daudz tādu lietu, ko varētu izbēgt, ja garīgās lietās būtu bijuši zinošāki. Ja pazītu Dievu...

Paskaties uz sevi

Manā dzīvē toreiz bieži bija tādi brīži, kad no pārdzīvojumiem es ar asarām acīs saucu uz Dievu un teicu, lai palīdz. No stresa man pat bija kuņģa čūla. Atceros skaidri, ka kādu reizi Dievs atbildēja nepārprotami. Viņš teica: „Paskaties uz sevi, sāc ar sevi!” To man līdz tam arī cilvēki bija teikuši, bet es to tik ļoti neņēmu vērā. Bet šoreiz balss bija skaidra. Es pat asaras noslaucīju.

Zibens spēriens un ceļš pie Kristus

Pēc 40 gadiem sāku no rītiem klausīties televīzijā raidījumu „Misija”, kuru vadīja Kenets un Glorija Kouplendi (*Kenneth and Gloria Copelands*). Viņi runāja svētrunas.

Bet līdz cilvēkiem, draugi un paziņas ikdienā skauda, mēloja, aprunāja un to mācīja arī man. Gāja laiks. Bijām, kā vienmēr, ļoti aizņemti. Strādājām darbā, kopām lopus mājas saimniecībā, apstrādājām dārzus, cēlām māju. Darbu saraksts nebeidzams...

Tad nomira vīrs. Es paliku viena. Ar satelīttelevīzijas starpniecību es sāku skatīties CNL programmu (kristīgais televīzijas kanāls). Tā kā runāja daudzi mācītāji, sāku saprast īsto un vienīgo Patiesību no Bībeles.

Apzinājos, ka man ir jāsaņem savā dzīvē izdarīto grēku piedošana. Es lūdzu Dievu, kā biju sapratusi to no svētrunām, bet jutu, ka man tas nepalīdz un nedod mieru sirdī. Tāpēc sāku iet uz katoļu baznīcu. Tur man bija divas nesaprotamas lietas. Slikti sapratu latviešu valodu un nevarēju saprast, kā mācītāji var pieņemt cilvēku grēksūdzes tik vieglprātīgi. Kad mācītājs, kurš pieņēma grēksūdzi, klausīja pie lodziņa, lai es eju prom, es nesapratu, vai man ir piedots. Tad šajā draudzē pamainījās kalpotājs. Es gribēju ar viņu parunāt, jo 3 minūtēs nevarēju grēksūdzē izstāstīt par savu dzīvi, kuru esmu dzīvojusi kopš 6 gadu vecuma. Viņš bija pārsteigts, ka izrādu tik lielu interesi. Izstāstīju, ka esmu grēkojusi un pārkāpusi visus

10 baušļus. Viņš mani uzklausa un beigās teica, lai atceros vienu – Jēzus mani mīl. Beidzot sirdī ienāca miers. 6 gadus staigāju uz šo draudzi. Pārvarot valodas barjeru, iegādājos vārdnīcas, biju iemācījiesies latviešu valodā skatīt rožu kroni (lūgšanu cikls katoļu baznīcā) no galvas un lūgšanu Mūsu Tēvs Debesīs. To darīju katru vakaru. Un, kā biju mācīta, lūdzu arī par savu mirušo vīru.

Tad kādu dienu zibens iespēra satelīttelevīzijas uztvērējā. Es visu vasaru nodzīvoju bez televīzijas. Skatījos tikai dēla atvestās video filmas. Man ļoti sāka pietrūkt svētrunu. Dēls atkārtoti uzstādīja antenu. Bet CNL kanālu nevarēja atrast. Jo piedāvāto programmu bija vairāk nekā 500, bet viņš nav speciālists, bet parasts lietotājs. Domāju – meklēšu pati. Jo atcerējos Bībeles pantu: „Meklējiet, tad jūs atradīsiet.” Meklēju kādas 3 dienas. Noguru, bet nepadevos. Atradu īsto! Ukrainu valodā Nadia (krievu valodā – „Надежда”, latviešu valodā – Cerība). Tieši runāja mācītājs Daniels Rebants, ieraugot viņu, uzreiz sapratu, ka ir īstais. Vēlāk dzirdēju sludinām kādu sievieti ļoti drosmīgu, bezkompromisu

to katoļu draudzes mācītājam. Baznīckungs mani uzklausa, bet noteica tikai, ka Marija ir jālūdz, jo viņa palīdz Dievam sadzirdēt mūsu lūgšanas.

Līdz draudzes sliekšnim.

Klausoties svētrunas, sapratu, ka Rēzeknē jābūt Septītās dienas adventistu draudzei, kas ievēro visus baušļus. Es dēlam visu pastāstīju un teicu, lai viņš man atrod tādu draudzi, jo pēc Dieva viņš man ir otrais, kuram varu prasīt palīdzību. Tā kā dēls ir komunikabls, viņš caur paziņām uzzināja, kur pilsētā ir šī draudze. Prasīja, kad aizvest. Es saku – rīt, jo rīt ir sabats! Beigās izrādījās, ka sieviete, kurai zvanīja dēla paziņa, ir bijušās kaimiņienes meita, kuras abas tagad ir šīs draudzes locekles. Dievs piepildīja manu sapni. Biju atvesta līdz draudzes sliekšnim.

Dzīvot man ir – Kristus!

Iepazinos ar neklātienas Bībeles stundām. Izgāju Bībeles stundu pamattēmu ciklu. Tagad eju padziļinātu Bībeles izpēti kursu. Esmu tikusi vidū. Jau esmu kristījies. Es tagad ļoti līdzī jūtu cilvēkiem un cenšos būt iejūtīga, jo saprotu, ka viņi pārdzīvo to pašu, ko es, pirms iepazinu Dievu – bailes, cie-

Bībeles vēsti – par sabatu, septīto nedēļas dienu, par elkdievību, par Marijas, Dieva mātes pielūgsmi, kuru paaugstina pār Jēzu.

Man radās pārlicības konflikts. Domāju tā – svētdien iešu uz baznīcu, bet mājās sabatu ievērošu. Gan jau Dievs galu galā redzēs manu sirdi. Bet es neesmu tāds cilvēks, nevaru dzīvot ar konfliktu sevī. Man taču jāpasaka par

šanas, nepiedošana... Cik varu, stāstu par Dievu radiem, draugiem, paziņām, lai arī viņi iepazītu un atrastu mieru, jo tā ir Patiesība.

*"Kamēr zibens neiespers, vīrs „nepārmetīs krustu”!” Ar šo teicienu raksturo situāciju, ka cilvēks sāk domāt un rīkoties tikai tad, kad notiek kaut kas ļauns, iepriekš neparedzēts.

VIENKĀRŠI LIEC MANI MIERĀ!

Piedāvājam mūsu lasītājiem fragmentu no Džima Honbergera grāmatas „Izlaušanās pie Dieva”, ko izdevniecība Patmos patlaban gatavo izdošanai. Autors grāmatā dalās savā dzīves pieredzē, ceļā pie Dieva, un viņa piedzīvojums daudzējādi sasaucas ar to, ko piedzīvojam vai vēl tikai piedzīvosim arī mēs. Ceram, ka šis fragments rosinās lasītājus nopietni ieskatīties sevī un ilgoties pēc dziļākas, dzīvākas un efektīvākas Kunga pazīšanas, kā arī ieinteresēs izlasīt visu grāmatu „Izlaušanās pie Dieva”, tiklīdz tā būs pieejama.

Tā bija viena no tām dienām ofisā, kas mani tā nomocīja, ka vakarā, tikko pārkāpis mājas sliekšni, tūlīt saļimu atpūtas krēslā. Nākamajā mirklī sajutu man piekļaujamies mazu, siltu augumiņu. Tas bija Metjū. Viņš tolaik bija jau nedaudz paaudzies, vairs ne zīdains, bet joprojām mazs zēns, līksmu izteiksmi sejā un dāvanu papīrā bērnišķīgi iesaiņotu paciņu rokās. Todien Sallija ar viņu bija runājusi par manu dzimšanas dienu, kas bija pēc četrām dienām. Tas bija iekvēlinājis mazā četrgadnieka iztēli, un viņš bija ķēries pie darba, lai sagatavotu man kādus „dārgumus”. Tā viņš krāsoja un līmēja, līdz dāvana bija gatava. Iesaiņojis savus darinājumus kārbā, viņš visu dienu bija gaidījis mani pārnākam. Un tagad viņš nespēja nociesties vairs ne minūti, lai man to iedotu.

Viņš priecīgs un lepns stāvēja pie mana krēsla. No viņa mazās sirsniņas plūda mīlestība pret tēvu, un viņš šķita tik saviļņots, kā tad, kad pats saņēma dā-

vanas savā dzimšanas dienā. „Tēt, tēt, man ir dzimšanas dienas dāvana priekš tevis!”

„Ne tagad, Metjū!”

„Bet tēt ...”

„Es esmu noguris!”

„Bet tēt ...”

„Nē! Vienkārši liec mani mierā! Es esmu noguris, turklāt,” nūrdēju, „šodien nav mana dzimšanas diena.”

Mazā sejiņa, kas pirms brīža bija starojusi sajūsmā, tagad sašļuka. Es biju izdzēsis viņa prieku un ievainojis viņa garu, un viņš devās prom, lai atrastu Salliju un mierinājumu.

Es atlaidos krēslā un centos atpūsties, tomēr jutos nožēlojami. Kāpēc gan es nespēju sevi kontrolēt? Paškontroles trūkums bija viena no manas kristīgās dzīves lielajām problēmām. Draudzē es varēju izturēties kā kristietis, bet, kad aizgāju mājās, es sakliedzu uz sievu un dusmojos uz bērniem. Es zināju, ka tas nav pareizi, bet pat ar savu stipro gribspēku sasniegt uzvaru šajā jomā es

nespēju.

Bībele to aino šādi: „Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā kalpošana ir velta.” (Jēkaba 1:26)

Kungs sāka mani uzrunāt ar šādiem Bībeles tekstiem, un mans prāts kļuva aizvien nemierīgāks. Varbūt kaut ko esmu palaidis garām? Varbūt kaut ko esmu pārpratis? Vai es patiešām esmu tas, par ko sevi uzskatu? Es biju draudzē, bet vai es biju Kristū?

Es aptvēru, ka pele, ja tā atrodas cepumu traukā, tāpēc vien nekļūst par cepumu! Pāris gadu laikā Kungam beidzot izdevās izlauzties cauri manai stūrgalvībai, un Viņš sacīja: „Džim, tev jāapstājas un jāizvērtē, ko tu dari. Tev jāpārlicinās, ka esi atgriezies – ne tikai ar prātu pieņemot mani kā Glābēju, bet arī savā rīcībā.”

„Man? Kālab, Kungs? Es esmu draudzes vecākais! Esmu iavedis Tavā draudzē vairāk nekā duci cilvēku. Vai būtu iespējams, ka es neesmu pilnīgi atgrie-

zies? Vai var būt, ka par spīti visām pārmaiņām, ko Tu esi nesis manā dzīvē, Tu man vēlies piedāvāt vēl kaut ko plašāku, dziļāku un labāku, ko es vēl neesmu aptvēris?”

„Jā, Džim, ir dažas lietas, ko tu vienkārši nesaproti – un tu tāds neesi vienīgais. Daudzi, kas ir pieņēmuši manu vārdu, neapzinās, kāda ir glābšanas pilnība, ko es tiem vēlos dot.”

Un tā sākās mana odiseja, meklējot dziļākus piedzīvojumus, kas sniegtos tālāk par kristietības pamatatziņām. Es sāku saprast, ka doktrināri pareizu uzskatu ortodoksija ir tikai niecīga daļa no patiesas reliģijas. Šodien ir miljoni cilvēku, kas sevi dēvē par kristiešiem un turas pie „pareiziem” uzskatiem. Miljoni ir pieņēmuši kristietību un, līdzīgi kā tas bija ar mani, reformējuši savu dzīvi. Tomēr šodien ir miljoni ģimeņu, kurās kristietība mūs nav atburējusi no tā, ka mēs ar saviem vārdiem ievainojam tos, kurus mīlam. Vai iespējams, ka mūsu reliģija ir tāda, kā to raksturo Bībele – „velta”? Tāda bija mana pieredze. Pirmo reizi dzīvē es labprāt un aktīvi piedalījos draudzes darbībā, tomēr par spīti tam es sapratu, ka mans dzīvi pārveidojošais garīgums ir uz zema līmeņa.

Dziļa Bībeles izskaidrošana ir absolūti svarīga ikvienam kristietim, lai izdzīvotu pasaules vēstures noslēdzošajos notikumos. Tomēr Bībeli varam izskaidrot arī tā, ka mēs savus klausītājus ievadam „patiesību” sistēmā, nevis vadām pie Dieva. Tieši tā bija noticis ar mani.

Ne jau vārdi ir tie, kas atdzīvina dvēseli, bet pats Dievs, un kamēr klausītāji nav sastapuši Dievu personīgos piedzīvojumos, viņi nekļūst labāki no tā vien, ka ir dzirdējuši „patiesību”. (..) Savā ierobežotajā izpratnē par Dievu es nebiju aptvēris, ka Bībele pati par sevi nav mērķis, bet līdzeklis, kuram jāved cilvēkus ciešās attiecībās ar viņu Dievu. Tas, kas man pietrūka, nebija zināšanas par Dievu, bet Dieva iepazīšana tuvās un dziļās attiecībās.

Es zinu, ka neesmu vienīgais, kas šādi kļūdās. Jēzus sacīja sava laika draudzei: „Jūs pētāt rakstus, jo jums šķiet, ka tajos jums ir mūžīgā dzīvība, un tie ir, kas dod liecību par Mani! Bet jūs negribat nākt pie Manis, lai iegūtu dzīvību.” (Jāņa 5:39, 40)

Šie vārdi ir saglabāti līdz mūsdienām mums par labu, un mums vajadzētu pārdomāt to nozīmi. Mēs aizvien sastopamies ar kārdinājumu pieņemt reli-

ģijas formas, bet palaist garām pašu tās būtību, kodolu, turklāt neapzinoties savu patieso stāvokli.

Man bija teoloģiska izpratne un es varēju aizstāvēt savu Bībeles skaidrojumu gudriem vārdiem, bet ja es būtu sastāpis aci pret aci ar patiesu, dzīvu kristietību, manas lielās zināšanas un gudrība būtu izskatījusies kā muļķība. Ja es būtu stāvējis krusta pakājē un runājis ar Mariju Magdalēnu, kāda gan būtu mūsu saruna? Es būtu zinājis visus pareizos teoloģiskos terminus, bet, ja es tos mēģinātu izmantot sarunā ar viņu, viņai būtu jāsaka: „Ko? Kas? Par ko tu vispār runā? Es mīlu Viņu! Viņš ir mans Kungs, mans Glābējs! Viņš mīlēja mani tad, kad neviens cits mani nemīlēja.” Kuram no mums šajā gadījumā būtu bijusi patiesa reliģija: galvenajam draudzes vecākajam vai ielasmaitei? Man būtu pareizie vārdi, bet viņai – sirds piedzīvojums.

BAZNĪCISMS

Organizēta reliģija var izrādīties par spēcīgāko glābjošas Dieva pazīšanas aizstājēju, kādu vien pasaule jebkad pazinusi. (..) Mēs varam būt pieņēmuši doktrīnas un apmeklēt iknedēļas dievkalpojumus, kas mums liek justies apmierinātiem, ka esam drošībā. Galu galā, mēs esam draudzē un esam Viņa Vārdā, un tā mēs secinām, ka esam atraduši Dievu. Tā tas bija ar mani!

Tikai daudz vēlāk es sapratu, ka vienas no tumšākajām lappusēm cilvēces vēsturē ir iezīmējušas neapraķstāmas zvērības, ko īstenojuši reliģiozi cilvēki, lai aizstāvētu savu izpratni par patiesību. Es uzskatīju par pašsaprotamu, ka biju kristietis tādēļ, ka ticēju noteiktām teoloģiskām koncepcijām, bet es ļoti maz zināju par Dieva mīlestību un man trūka spēka izmainīt savu dzīvi būtiski nozīmīgās jomās. Patiesības apliecināšana mūs nedara laipnus, pacietīgus un dievbijīgus.

Piederība draudzei un ticības apliecināšana kļūmīgā kārtā ir kļuvusi par sinonīmu jaunpiedzimšanas piedzīvojumam, bet, tā kā apkārtējo pieredze ir apmēram tāda pati kā mūsējā, mēs neizjūtam nekādas briesmas vai nepieciešamību pēc dziļākas pieredzes. Šāda situācija zināmā mērā pastāv gandrīz visās mūsdienu draudzēs un denominācijās. Viltus pārliecība, ka reliģijai pietiek ar zināšanu, apliecināšanu un apmeklēšanu, ļauj mums attiekties pret Dievu kā pret vienu no dzīves ērtībām, nevis kā pret mūsu ikdienas dzīves

centru.

Var izklausīties, ka esmu pret reliģiju, tomēr tā tas nav. Kaut arī organizētā reliģija neveda mani pie Dieva, tā bija tramplīns, stimulē, kas atvēra manas acis un lika sākt domāt. Tas, ko man iemācīja organizētā reliģija, bija katalizators, kas ievadīja mani noteiktā virzienā, nostiprināja mani dažos principos un sniedza zināmu struktūru Dieva Vārda sapratnei. Bez visa tā tikai retais spētu nostāties uz dziļākas dzīves ceļa. Tomēr es ilgojos, lai visi ļaudis, gan draudzē, gan ārpus tās, saskatītu to, kas mūsdienās ir aizmirsts: ka Dievs ir Persona, kuru visi var iepazīt un piedzīvot. Kaut toreiz, kad studēju Dieva Vārda patiesības, es būtu sapratis, ka šī mijiedarbība starp Dievu un dvēseli ir patiesas kristīgās pieredzes sirdspuksti! Ik dienas, ik stundas, ik mirkli Dievs vada, Dievs dod spēku, Dievs iedvesmo dzīvot dzīvi, kas „līdz ar Kristu aplēpta Dievā” (Kolosiešiem 3:3), „lai Dievs būtu viss iekš visa.” (1. Korintiešiem 15:28)

Dievs zināja, ka es nekad neatradīšu Viņu „bazuācismā” un pasaules reliģiozitatē ar visu tās lepnumu, pompozajām pretenzijām un pašslavināšanu. Un tā Viņš mani uzrunāja ar to pašu vēsti, ar ko Jēzus reiz vērsās pie mācekļiem: „Nāciet vieni paši savrup kādā vientuļā vietā un atpūties maķenīt.” (Marka 6:31)

Viņš man pasniedza pirmās atslēgas uz šo pieredzi. Kamēr es to nezināju, Dievs bija mani meklējis, lai iegūtu manu sirdi un manu mīlestību. Beidzot es atsaucos Viņa mīlestībai un vēlējos Viņu atrast. Bībele apsola: „Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet.” (Jeremijas 29:13) Es biju apņēmies darīt tieši tā.

Vadot savu uzņēmumu un rūpējoties par mājas lietām es atrados tādā spriedzē, steigā un stresā, ka Viņa aicinājums atpūties tiešām bija pamatots. Es biju noguris. Papildus visām pārējām saistībām es biju draudzes vadītājs un biju tik aizņemts, darot „Dieva darbu”, ka biju pārāk aizņemts, lai varētu prāt par to, ka esmu pārāk aizņemts. Dievs man lika to saprast. „Džim, tev jāierobežo tava dienaskārtība. Samazini savas nekad nebeidzamās saistības, vienkāršo savu dzīvi, lai varētu „rimties un atzīt, ka Es esmu Dievs.” (Psalmi 46:11)

Bija pienācis laiks pārmaiņām, bet man sapņos nebija rādīties, kas mūs sagaida, cenšoties visā šajā spriedzē atrast rāmas vienkāršības dzīvi.

DIEVA DRAUGI

Rīgas Ceļa meklētāju klubs „Dieva draugi” tika izveidots 2007. gada septembrī, kad tajā sāka darboties jauni un entuziastiski vadītāji.

Iepriekšējais klubs „Varavīksne” tika pilnībā restrukturizēts, un 2007. gada septembrī tika atvērts klubs „Dieva draugi”, kur Drauga klasē mācības sāka 10 pusaudži no dažādām Rīgas Adventistu draudzēm. Kopš tā laika ir pagājuši 6 gadi. Un šis 2012./2013. mācību gads ir pēdējais 7 jauniešiem, kuri šogad būs beiguši CM apmācības programmu. Daudzi no viņiem pirms 6 gadiem sāka apmeklēt nodarbības Drauga klasē (pirmajā klasē) un šogad beigs Gida klasi (pēdējo klasi). Tāpēc maijā mums būs lieli un tomēr arī nedaudz skumīgi svētki – pirmais mūsu kluba izlaidums.

Klubā darbojas apmēram 20 pusaudži vecumā no 10-16 gadiem un 10 skolotāji. Kopā mēs apgūstam aizraujošas un praktiskas iemaņas, iegūstam jaunus hobijus un attīstām savas fiziskās spējas. Mācību gada laikā rīkojam vairākas aktivitātes ārpus nodarbībām – rudens pārgājienu, vairāku dienu velobraucieni, spēļu dienu, ziemas pārgājienu vai nometni, tāpat cenšamies piedalīties dažādos labdarības/misijas pasākumos. Viens no lielākajiem bija 2009. un 2010. gada maijā, kad piedalījāmies Ģimenes svētkos Vērmanes dārzā, kur Rīgas iedzīvotājiem piedāvājām piedalīties dažādās aktivitātēs un reklamējām Ceļa meklētāju organizāciju.

Mūsu kluba nosaukums „Dieva draugi” izsaka visu par mūsu kluba mērķi un mūsu savstarpējām attiecībām. Mēs visi ļoti vēlamies draudzēties ar Dievu un veidot vēl ciešākas attiecības ar Viņu. Taču mēs mūsu klubā vienmēr esam augsti vērtējuši mūsu savstarpējo draudzību. Mēs visi savā

starpā esam ļoti labi draugi, kuri kopā ne tikai mācās daudz noderīgas lietas, bet arī prot kārtīgi un no sirds izsmieties. Kopš 2011. gada rudens mēs kopā arī muzicējam Dievam par godu, jo atklājām, ka esam ļoti muzikāli un katrs otrs ir mācījies vai mācās spēlēt kādu instrumentu. Tā nu mēs visi kopā gūstam prieku, mācoties un izpildot slavas dziesmas Dievam.

Vēlamies teikt lielu paldies visiem mūsu kluba atbalstītājiem – īpaši Rīgas 1. draudzei, vecākiem un katram, kurš ir devis savu ieguldījumu, lai mūsu klubs kļūtu par vienu no draudzīgākajām vietām uz zemeslodes!

P.S. Ikviens ir laipni aicināts ielūkoties mūsu kluba mājaslapā – www.rigascmblogspot.com

DĀRGUMU LĀDE

Lai arī ļoti gribas redzēt savai kalpošanai ātrus rezultātus, kalpojot cilvēkiem, tie nekad nav ātri sasniedzami. Kalpošana cilvēkiem viņu vajadzībās, dodot to, kas vitāli nepieciešams viņiem – bieži vien nav fiziski un emocionāli viegls uzdevums. Bet...

Jauniešu klubs Vēstnieki savu darbību Līvijā vienmēr ir vēršis uz labdarību un kalpošanu ģimenēm ar bērniem, kas nonākuši grūtībās un bieži vien neapskaužamā situācijā. Jo labu darīt – tāda ir Jēzus pavēle. Un labu darīt – tā ir iespēja parādīt pasaulei, ka mīlestība vēl arvien ir iespējama.

Esam iedraudzējušies ar vairākām ģimenēm no Saldus novada Jaunlutriņu ciema. Mēģinām regulāri apciemot ģimenes, organizējam aktivitātes paralēli gan pieaugušajiem, gan bērniem, stāstām par Jēzu, iedrošinām izmainīt dzīvi, pieņemt lēmumus!

Septembra sākumā organizējam pārgājienu bērniem Dārgumu Lāde. Visi divdesmit sadalījāmies divās komandās, ar dažādu aktivitāšu palīdzību meklējām apslēptos dārgumus, pēc tam

devāmies 8 km garā pārgājienā pa tuvāko apkārtni. Pārgājienā viena no komandām atstāja zīmes uz ceļa un ceļa malās otrai komandai, lai savukārt otra komanda nonāktu paredzētajā galapunktā. Pēc nonākšanas galapunktā un atpūtas pauzes

komandas mainījās lomām.

Paldies mūsu atbalstītājiem no dažādām labdarības organizācijām, kas palīdzēja sarūpēt bērniem pusdienas! Pēc tām sekoja aktivitātes, spēles un uzdevumi vietējā sporta laukumā. Spēlējām gan Uno, gan Sabotierus, gan likām puzzles, dzenājām bumbu pa futbola laukumu, runājām un draudzējāmies. Bet... cilvēki mainās Tavā klātbūtnē, pārmaiņas ir redzamas, ja Tu velti laiku

sabiedrībai. Un jo laika, ko velti, ir vairāk – jo vairāk un ātrākas ir redzamas izmaiņas. Tā ir mācība, ko esam iegu-
vuši, kalpojot otram, kalpojot vismazākajiem.

Krista Jākobsons

Jauniešu klubs Vēstnieki

www.vestnieki.lv

ADVENTISTU JAUNIEŠU KONGRESS

Serbija, Novi Sad, 30. jūlijs – 4. augusts, 2013 aycongress.org

Viseiropas adventistu jauniešu kongress būs pēdējo gadu lielākais pasākums, kas pulcēs adventistu jauniešus no visas Eiropas. Kongresa mērķis – dalīties ticībā un priecāties par vienojošo – ticību –, stiprināt mūsu identitāti un sniegt pozitīvisma devu tuvākā apkārtnē.

Adventistu jauniešu 2013. gada kongresa moto – “Viena spēkā” –, kas mudina atcerēties to, ka viss, ko mēs darām, viss, kas esam, nāk no Viena, kas ir Jēzus Kristus.

Jauniešu nodaļa aicina katru jaunietai, kas vecāks par 16 gadiem, noteikti piedalīties šajā grandiozākajā nākamās vasaras notikumā!

Sīkāka informācija, izmaksas un pieteikšanās LDS Jauniešu nodaļas lapā jau drīz – jaunatne.adventisti.lv un turpmākajos “Adventes Vēstis” numuros!

Atceries – Tu esi aicināts būt par daļu no Viena, Tu esi aicināts būt kopā ar citiem jauniešiem – būt vienam vesalam!

*Inta Jākobsons
Jauniešu nodaļa
jaunatne.adventisti.lv*

Viseiropas adventistu Jauniešu kongress (AYC - Adventist Youth Congress) – 2013. gada augustā – ir notikums, ko Tev vajag atcerēties!

Četros gados vienu reizi divas adventistu Eiropas divīzijas apvieno spēkus un pieliek pūles, lai sapulcinātu adventistu (un ne tikai) jauniešus kopā zem “viena jumta” Mēs tiekam aicināti piedzīvot vienotību sadraudzībā – jaunieši Eiropā kopā ar Jēzu Kristu –, un vienotību mūsu centienos palikt uzticīgiem, dedzīgiem un aktīviem, kam ir tikai viens iemesls – mūsu Kungs un Glābējs Jēzus Kristus.

Tā būs brīnišķīga daudz kultūru sadraudzības pieredze, iedvesmojoši dievkalpojumi, dziļas pārdomas un dedzīga kalpošana, kas gala rezultātā kļūs par personīgu iedvesmu katram no jums. Tas ir notikums, kurā tev NOTEIKTI ir jāpiedalās! Es plānoju Dieva žēlastībā būt tur, Viņš vēlas, lai arī tu tur būtu! Un es iedrošinu katru darīt visu, kas ir tavos spēkos, un arī to, kas ir ārpus tavām spējām – rīkojies, lai tu arī būtu tur. Uz tikšanos Kongresā!

*Giedrius Rimša
Baltijas Ūnijas Jauniešu vadītājs*

Aizkrauklē 10 dienas (no 10. līdz 19. augustam) notika jauniešu evaņģelizācijas nometne „Impact Latvia”. Tas bija pirmais šāda veida pasākums Latvijas adventistu jauniešiem.

Impact ietvaros dalībnieki darbojās dažādos evaņģelizācijas veidos – tematiskajās teltīs („Zinātne par Bībeli”, „Kas ir Jēzus Kristus?”, „Lūgšanu pietura”), dziedāšanā ielās, pansionāta apmeklējumā, iešanā no mājas uz māju, evaņģelizācijas koncertā un veselības izstādē. Dienas iesākās un noslēdzās ar lūgšanām – gan kopīgajām, gan grupās. No rītiem bija īpaši paredzēts laiks PLAD (Personīgais Laiks Ar Dievu). Dienas pirmajā pusē bija svētbridis, kurā runāja viesis Joakim Hjortland (Zviedrija/Norvēģija), un seminārs. Semināri, kurus vadīja dažādi runātāji, bija par tādām tēmām kā „Kāpēc darīt Dieva darbu?”, „Visbiežāk pieļautās kļūdas evaņģelizācijā”, „Attiecības”, „Trīs eņģeļu vēsts” u.c. Pēc pusdienām jaunieši, kas rītā bija smēlušies no Dzīvības Avota, varēja piedāvāt Tā ūdeni arī citiem. Vakarā bija atvēlēts laiks koncerta mēģinājumam un liecībām, kurās jaunieši varēja dalīties

ar piedzīvojumiem, kas notikuši dienas evaņģelizāciju laikā. Kā varēja redzēt, svētības nebija trūkušas.

Nedēļas centrālie notikumi, uz kuriem tika aicināti apkārtējie iedzīvotāji, bija koncerts un veselības izstāde. Protams, visi cerēja, ka koncertā būs pārpildīta zāle, bet Dievam bija cits plāns. Ieradās tikai daži cilvēki. Tomēr tas bija tas, kas lika pašiem dziedātājiem pavadīt katru brīdi, kurā tiem nebija jāatrodas zālē, dedzīgās lūgšanās par tiem, kas ieradās, un tiem, kas izvēlējās to nedarīt.

Pēdējā dienā, svētdienā, notika Veselības izstāde. Tajā piedalījās visi jaunieši, jo darba netrūka. Citi sēdēja reģistrācijā, citi bija pie veselības principu stendiem un citi gāja ielās aicināt Aizkraukles iedzīvotājus. Izstāde bija

Joakim Hjortland

diezgan apmeklēta – uz to ieradās ap 50 cilvēku. Liels paldies pienācās arī veselības speciālistiem no Valmieras, bez kuru palīdzības izstāde nebūtu bijusi tik izdevusies.

Šīs 10 dienas daudz dzīvēs bija kas īpašs, pat pagrieziena punkts. Dieva Gars bija jūtams.

Maija Pauliņa

Beāte Agneta Rause

Pasākums tiešām bija lielisks! Jauki mirkli kopā un ar Dievu. Evaņģelizācija, koncerti un liecības, tas viss bija brīnišķīgi un ļoti svētīgi.

Iegūtās emocijas var izteikt vienīgi ar lielu smaidiņu uz lūpām. Paldies Dievam par visu tur piedzīvoto!

Madara Daukste

Ļoti bieži likās, ka Impactpatiesībā lielāku ietekmi atstājis uz katru personīgi, dažbrīd pat daudz lielāku ietekmi, nekā mēs varbūt uz cilvēkiem, ko satikām. Bet Dieva Gars bija tas, kas cilvēkus aizkustināja, kas lika viņiem lasīt grāmatas, ko dāvinājām. Atceros vienu spilgtu notikumu – kādai sievietei uzdāvināju grāmatu “Lūgšanu Zeme”, pastāstīju par savu pieredzi, šī sieviete bija sajūsmā, un svētdienā, atnākot uz Veselības izstādi, man stāstīja, ka šo grāmatu jau izlasījusi un tagad sākot lasīt “Ceļš pie Kristus” un “Dinamiska dzīve”, un jūtot, ka arī tās nesīs pārmaiņas un sasildīs sirdi. Es saprotu, ka es patiesībā esmu viņai iedevusi tikai grāmatu – aprakstītas papīra lapas. Visu pārējo cilvēkam spēj iedot Dievs.

Kalpošanas degsmi katru rītu atjaunoja arī brālis Joakim Hjortland no Norvēģijas, kurš dalījās ar pieredzi no līdzīgiem IMPACT evaņģelizācijas pasākumiem Skandināvijā, un caur Bībelē un Praviešu Garā rakstīto mudināja uz dziļāku nodošanos Dievam un visu lietu atvēlēšanu Viņa rokās. IMPACTs noteikti ir atstājis īpašu iespaidu Aizkrauklē, par ko vēl dzirdēsim tuvākajā laikā, bet jo vairāk tas ir ietekmējis, varētu pat teikt, izmainījis katra dalībnieka dzīvi, attieksmi pret misijas darbu un kalpošanu Dievam kā lielāko prieku, ko mēs dzīves laikā varam gūt. Atstāj IMPACTu (iespadu) arī savā dzīvē!

Dace Muceniece

Dievs šajās desmit dienās ir strādājis ar mani diezgan pamatīgi. Biju ļoti skeptiska pret daudzām lietām, un man likās, ka tas nav vajadzīgs, ka tas nav man domāts un ka es to nekad nedarīšu. Bet nepaiet pat divas dienas, es jau dodos evaņģelizācijā no mājas uz māju. Ziniet, man negāja viegli, bet tas man šķita ļoti aizraujoši. Mēs spējam cilvēkiem ielikt viņu sirdīs kaut vismazāko sēkliņu, varbūt tagad viņi to nomidīs un neļaus tai augt, bet ar laiku viņi par to atcerēsies. Dievs šīs nedēļas laikā ir atkal mani pamodinājis un atvēris acis redzēt. Par to PALDIES DIEVAM.

Dievs šajās desmit dienās ir strādājis ar mani diezgan pamatīgi. Biju ļoti skeptiska pret daudzām lietām, un man likās, ka tas nav vajadzīgs, ka tas nav man domāts un ka es to nekad nedarīšu. Bet nepaiet pat divas dienas, es jau dodos evaņģelizācijā no mājas uz māju. Ziniet, man negāja viegli, bet tas man šķita ļoti aizraujoši. Mēs spējam cilvēkiem ielikt viņu sirdīs kaut vismazāko sēkliņu, varbūt tagad viņi to nomidīs un neļaus tai augt, bet ar laiku viņi par to atcerēsies. Dievs šīs nedēļas laikā ir atkal mani pamodinājis un atvēris acis redzēt. Par to PALDIES DIEVAM.

Agate Ezera

Manuprāt, IMPACT Latvia bija lielisks piedzīvojums, kurā neviens nevarēja palikt Svētā Gara neiespaidots. Tas, kā Dievs darbojās caur visu, kas notika, bija patiešām skaisti. Man prieks, ka varēju tur būt!

Elīza Krista Rause

Diemžēl varēju ierasties ar māsu tikai uz IMPACT nedēļas nogali, bet, lai gan bijām tik uz trīs dienām, prieks bija neaprakstāmi liels un mēs saņēmām lielas svētības. Gan koncerts, gan veselības

izstāde bija arī prieka avots Aizkraukles iedzīvotājiem, kuru sejas staroja par acīm redzamo mīlestību, kuru saņēmām. Lai turpmāk būtu vēl efektīvāka evaņģelizācija, jauniešu lūgums un ne tikai, ka vajadzīgas ir apmācības, kā rīkoties dažādās situācijās, jo tas ir vajadzīgs.

IMPACT – superīgs pasākums, ko vērts atbalstīt un iesaistīties! Esmu starā!

Elvijs Kristians Šaripovs

IMPACT manā dzīvē mainīja daudz ko! Kad es pirmo reizi dzirdēju par IMPACT Aizkrauklē, ilgi nedomājot, piekritu. Kad ieradās Aizkrauklē, es zināju, ka tur būs superīgi, bet es nedomāju, ka tur būs pat foršāk nekā varēju iedomāties!

Katru dienu bija daudz aizlūgšanu brīžu, dažāda veida evaņģelizācijas nodarbības, un visi bija ļoti draudzīgi un sajūsmināti.

Laiks aizskrēja nemanot, un pēc 10 dienām pienāca laiks doties mājup, bet es un, noteikti, citi IMPACT dalībnieki to nevēlējās, jo tur bija tāda atmosfēra, no kuras negribējās šķirties! Tik interesanti un svētīgi pavadīt laiku visi kopā! Es ticu, ka katrs Aizkraukles iedzīvotājs zināja, kas ir JK un IMPACT, un ka Dievs caur mums „sagrāva Aizkraukles pilsētas mūrus”.

Slava un bezgalīga pateicība mūsu varējamajam Dievam!

Mārtiņš Āriņš

Aizkrauklē notikušais IMPACT Latvia nebija tikai kārtējais pasākums vai nometne, kurā man bija priekštiesība piedalīties. Šo 10 dienu laikā bija izdevība pieredzēt, ko nozīmē plecu pie pleca ar brāļiem un māsām Kristū dažādos viedos cilvēkiem pavēstīt vēsti par Jēzus Kristu, Viņa paveikto un plānu mūsu katra dzīvei.

Aizkrauklē notikušais IMPACT Latvia nebija tikai kārtējais pasākums vai nometne, kurā man bija priekštiesība piedalīties. Šo 10 dienu laikā bija izdevība pieredzēt, ko nozīmē plecu pie pleca ar brāļiem un māsām Kristū dažādos viedos cilvēkiem pavēstīt vēsti par Jēzus Kristu, Viņa paveikto un plānu mūsu katra dzīvei.

ES ESMU AUGŠĀMCELŠANĀS UN DZĪVĪBA

Krū: Māsiņ, zini, es tagad esmu kļuvis šausmīgi gudrs!

Krā: Tiešām? Kāpēc tu tā domā?

Krū: Tāpēc, ka es tagad zinu, ļoti svarīgu lietu – es zinu, kā ir radusies pasaule!

Krā: Un kā tad viņa ir radusies?

Krū: Izrādās, pie visa vainīgs ir ļoooooooooti, ļoooooooooti sen noticis sprādziens! Viens maziņš punktiņš dikti stipri griezies un griezies, un griezies, un tad nu beidzot no tās trakās griešanās uzsprādzis, un no tā radusies pasaule.

Krā: Sprādziens? Vai tik tev, brālīt, prātiņā nav noticis kāds sprādziens, ja reiz tu runā šitādas muļķības.

Krū: Es šito izlasīju internetā.

Krā: Vienalga, muļķības tās ir! No kaut kāda sprādziena nekas sakarīgs nevar rasties. Tu gribi teikt, ja, piemēram, uzsprāgtu gaisā dēļu kaudze, tad no tā sprādziena uzrastos daudzas skaistas koka mājiņas? Vai uzsprāgtu, piemēram, pieci čiekuri, un tūlīt rastos neskaitāmi priežu un egļu meži?

Krū: Jā, tiešām, izklausās stipri jocīgi. Bet kā tad

tā pasaule ir radusies?

Krā: Paprasīsim mammai. Viņa visu ko zina.

Krū: Mammīt, mēs te ar māsiņu tā drusciņ nevaram saprast, kā tā pasaule īsti ir radusies? Varbūt tu zini?

Mamma: Jā, es zinu gan. Pasauli visā tās varenumā un skaistumā ir radījis DIEVS.

Krā: Tiešām? Pastāsti par to! Mēs to ļoti gribētu dzirdēt.

Mamma: Labi, labprāt jums to pastāstīšu. Pasaules radīšana notika pavisam sešās dienās.

Krū: Sešās dienās?! Tas nu gan ir vareni!

Mamma: Iesākumā DIEVS radīja debesis un zemi. Zeme bija pilnīgi tukša un visu klāja tumsa.

Krā: Šausmas! Tas ir kā visu laiku dzīvot ar aizvērtām acīm!

Mamma: Jā, bet RADĪTĀJA nodoms bija izveidot šo zemi ļoti skaistu, un VIŅŠ pirmajā dienā radīja gaismu un atdalīja to no tumsas. Tā radās diena un nakts. Bet tas vēl nebija viss. DIEVS izveidoja debesis, sauszemi un jūru, pārklāja zemi ar visdažādākajiem augiem – augļu koki ziedēja vienos

ziedos tā, ka, šķiet, smaržoja visa pasaule!

Krā: Tas gan ir labi. Ko gan mēs, putniņi, darītu bez kokiem?

Krū: Jā, bet tagad man ir vecais, resnais ozols ar milzīgo dobumu, kur es varu ierīkot savu štābiņu!

Krā: Un man ir zaļās lapotnītes, kurās varu atlaisties un šūpoties, raugoties, kā mākoņi skrien zilajās debesīs!

Mamma: Jā, viss radītais bija pati pilnība. Tad DIEVS radīja sauli, mēnesi un zvaigznes.

Krū: DIEVS gan ir tik gudrs! Par visiem un visu VIŅŠ ir padomājis.

Krā: Jā, tas tev nav kaut kāds bezjēdzīgs sprādziens. Labi, stāsti tālāk, mammīt!

Mamma: Tad DIEVS radīja zivis un dažādus jūras dzīvniekus, lai tie dzīvo ūdenī, un putnus, lai tie lido gaisā, un visdažādākos zvērus. Ikviens dzīvnieks ūdenī, gaisā un uz sauszemes bija brīnišķīgs un pilnīgs.

Krū: Es, piemēram, esmu ļoti laimīgs, ka mani ir radījis DIEVS. VIŅAM viss iznāk tik skaists un brīnišķīgs. VIŅŠ mūs tik smukiņus ir izdomājis, vai ne!?

Krā: Jā, nezina gan, kāds tu būtu no tā sprādziena sanācis!

Krū: Bail pat iedomāties! Kaut kāds sasprādzis spalvu kušķis!

Mamma: Dzīvību var radīt tikai DIEVS, tā ka esi nu mierīgs. Šinī ziņā nekas nekad nemainīsies.

Krā: Labi, ka tā.

Krā: Cik labi, ka tagad zinām, ka dzīvību var dot tikai DIEVS, un tieši VIŅŠ ir radījis mūs un šo smuko pasauli!

Mamma: Jā, viņš ne tikai ir radījis šo pasauli, bet pat sūtījis Savu Dēlu – Jēzu uz mūsu zemi. Bez radīšanas un citiem interesantiem notikumiem Viņš ir darījis vēl citus brīnumus, dzīvojot uz mūsu planētas. Kā viens no lielākajiem brīnumiem bija tas, ka viņš pamodināja nomirušu cilvēku, un tas atkal kļuva dzīvs.

Krū: Tas nu gan ir varens notikums!

Krā: Māmiņ, vai tu varētu vairāk par to pastāstīt?

Mamma: Labi. Izlasīsim šo notikumu Bībelē, jo tur tas ir vislabāk aprakstīts. Aicināsim arī čaklos Bērnu lappusītes lasītājus uzšķirt Bībelē Jāņa evaņģēlija 13. nodaļu. Lasīsim visi kopā.

UZDEVUMS

Aizpildi krustvārdu miklu, kas saistīta ar notikumiem par Lācara uzmodināšanu. Ja kāds jautājums sagādā grūtības, atbildes vari meklēt Bībelē, Jāņa 11. nodaļā. Neraksti burtus ciparu laukumiņos!

1. Viens no Jēzus labiem draugiem.
2. Lācars gulēja, jo bija
3. Lācara māsa.
4. Sieviete, kas bija svaidījusi Jēzu ar eļļu.

5. Kad Jēzus atnāca, Lācars bija
6. Cik dienas Lācars jau bija kapā?
7. Kurš sacīja mācekļiem „Lācars ir nomiris”?
8. Kas pavadīja Jēzu uz Betāniju?
9. Ko Jēzus teica par Lācaru Jāņa 11:11?
10. Kad Jēzus uzzināja, kur ir nolikts Lācars, viņš
11. Kur vairākas dienas bija Lācars?
12. Ko Jēzus darīja, lai uzmodinātu Lācaru?
13. Kurš māceklis Jāņa 11 nodaļā tiek pieminēts vārdā?
14. Pretējs vārdam miris.

DIEVA DĀVĀTS

Es jau kopš mazotnes mīlēju bērnus un ļoti sen gribēju mazuli. Vēl mācoties skolā, es sapņoju par to, kā auklēšu savu ilgi gaidīto bērniņu. Es nekad nevarēju paiet garām nevienam bērnu laukumam, kur spēlējās bērni, un tomēr stingri nolēmu, ka vispirms ir jāizveido attiecības un tās jāpadara likumīgas.

Mācoties 11. klasē, iepazinot ar savu nākamo vīru, un pēc 3 gadiem mēs apprecējāmies. Tā kā es mācījos universitātē, mēs nolēmām, ka vispirms ir jāpabeidz studijas, lai pēc tam pie mācībām vairs nebūtu jāatgriežas.

Kad jau tuvojās mācību programmas noslēgums, mēs sākām plānot savu mazuli. Bet mums nekas nesanāca. Gāja laiks. Es beidzu bakalaura studijas, bet mūsu centieni nevainagojās ar panākumiem. Pagāja pusotrs gads, un mēs nolēmām doties pie ārstiem un veikt izmeklējumus, nodot visas nepieciešamās analīzes. Un noskaidrojās, ka mums abiem ir ļoti maz izredžu būt par vecākiem. Vīram vēl atklāja nepatīkamu iedzimtu slimību, bet man viena daktare sacīja, ka es varēšu kļūt mamma tikai, ja veikšu operāciju, un arī tad nav nekādu garantiju. Mēs sākumā ļoti nosukumām, bet pēc tam nolēmām, ka cīnīsimies līdz galam. Sākām katru vakaru lūgt, lai Dievs mūsu dzīvē izdara brīnumu un dod mums mazuli, bet kā pateicības zīmi mēs ap-

solījām, ka, ja Viņš dāvās mums dēlu, mēs viņu noteikti nosauksim par Bogdanu, kas krieviski nozīmē – Dieva dāvēts.

Tajā laikā es iestājos maģistrantūrā, lai visas dienas nesēdētu mājās un nedomātu par to, kādi mēs esam neveiksmnieki. Man ārsts nozīmēja medikamentu terapiju. Sākumā vienas zāles, tad citas... Likās, ka tas vilksies mūžīgi. Pēc kāda laika mēs pamanījām uzlabošanos, bet vienalga gala rezultāta nebija. Mums atkal sāka uz mācīties izmisums, bet mēs paši sev nolēmām, ka nav vērts ieciklēties, jo tad var sajukt prātā.

Tuvoties Ziemassvētkiem. Mēs ar vīru nolēmām, ka atpūtosimies un atslābināsimies, ne par ko nedomājot. Devāmies uz mežu, veltījām visu savu brīvo laiku viens otram.

Studentiem jaunais gads sākas ar sesiju – tās ir bezmiega naktis, gatavošanās eksāmeniem. Aizrāvusies ar mācībām un pilnībā iegrimumsi grāmatu un konceptu pasaulē, es nepamānu, ka mans organisms sācis darboties mazliet atšķirīgi. Pēc pāris dienām, vakarā pirms

vīra dzimšanas dienas, es nez kāpēc iedomājos, ka ilgi gaidītā grūtniecība būtu vislabākā dāvana gan vīram, gan man. Pamodusies viņa dzimšanas dienas rītā, es nolēmu veikt grūtniecības testu, un... Nespēju noslēpt prieku un laimes asaras, kas mani pārpildīja, kad ieraudzīju testa rezultātus. Es pat nespēju tam noticēt un domāju, ka tas ir sapnis. Lai pārlicinātos, ka vēl neguļu, skrēju pie vīra, kurš tikko kā bija atvēris acis un izkāpis no gultas. Viņš apstiprināja rezultātu, apkampjot un noskūpstot mani. Viņš bija neizmērojami priecīgs par to, ka mūsu lūgšanas bija uzklauštas. Sākām slavēt Dievu par to brīnumu, jo zinājām, ka tikai Viņš varēja to izdarīt.

Mēs pildījām savu solījumu un nosaucām mūsu dēlu par Bogdanu, lai visi zinātu, ka šo bērnu mums ir dāvinājis Dievs. Un, lūk, tagad mēs katru dienu priecājamies par mūsu jaundzimušo, ilgi gaidīto dēliņu, katru dienu pateicamies Dievam par šo dāvanu! Slava lielajam Radītājam par Viņa mīlestību un brīnumiem, kurus Viņš dara!

Aļona Samčuka

Citu konfesiju ziņas

50 gadu svinības

Katoļu baznīca 11. oktobrī atzīmēja 50. gadskārtu kopš vēsturiskā Otrā Vatikāna koncila sākuma, kamēr bīskapi no visas pasaules, kas bija pulcējušies uz kārtējo sinodi, meklēja ceļus, kā pretoties pieaugošajām sekulārisma tendencēm. Dienas pirmajā pusē bīskapi devās svinīgā gājienā pār Svētā Pētera laukumu, kam sekoja pāvesta Benedikta XVI vadīts brīvdabas dievkalpojums, kurā tika izsludināts vispasaules "Ticības gads". Dienas noslēgumā bija lāpu gājiens uz Svētā Pētera bazilikas kāpnēm un neierasta pāvesta vakara uzruna no viņa apartamentu loga, kas atgādināja vēsturiskās 1962. gada dienas. 2250 katoļu bīskapi no 116 valstīm pulcējās Romā, lai spriestu par baznīcas reformām, atmetot rituālus un uzskatus, kas acīmredzami kļuva arvien anahroniskāki. 11. oktobra vakarā toreizējais pāvests Jānis XXII sveica ticīgos pūļus ar slaveno uzrunu, kurā viņš aicināja savas avis sekot "ticībai, cerībai, labdarībai, Dieva mīlestībai, brāļu mīlestībai un kopējam labumam". Otrais Vatikāna koncils noslēdzās tikai 1965. gadā, izsludinot virkni reformu, tostarp atļaujot dievkalpojumus noturēt draudzes dzimtajā valodā, nevis latīņu, kā arī aicinot uz dialogu ar citām reliģijām. Tagadējais pāvests Benedikts XVI, būdams bija tikai 35 gadus vecs priesteris no Vācijas, bija starp aktīvākajiem reformatoriem, un arī vēlāk aizstāvēja Otrā Vatikāna koncila lēmumus pret tradicionālistu uzbrukumiem.

Bībeles svētki

15. septembrī Rīgā, Vērmanes dārzā, gadskārtējos "Bībeles svētkos" pulcējās vairāki desmiti kristīgo organizāciju, lai stiprinātu un kuplinātu kristiešu rindas.

Daudzās kristīgās draudzes un organizācijas savos standos bija padomājušas par plašas sabiedrības uzrunāšanu – Vērmanes dārzā bija atrodamas gan rotaļas un klauni bērniem, gan kristīgo rokgrupu koncerts pieaugušajiem, Krīzes grūtniecības centra telts smagās pārdomās nonākušiem topošajiem vecākiem, lūgšanu vietas, informatīvi stendi par kristīgajām organizācijām.

Neskaitot svētku rīkotājus, cilvēku rīta pusē Vērmanes dārzā nebija īpaši vairāk kā citās brīvdienās. Pie vienas no parka ieejām jaunieši tika uzstādījuši uzrakstu: "Ja kas nemīl Kungu Jēzu Kristu, tas lai ir nolādēts."

Pasākumu rīkoja Latvijas Evaņģēliskā alianse (LEA) sadarbībā ar Rīgas kristīgajām draudzēm. Tas bija iecerēts, "lai Latvijas kristiešiem būtu iespēja vienotībā apliecināt kristīgās vērtības un plašākai sabiedrībai atklāt Dieva vārda nozīmību katra dzīvē".

"Gan sabiedrība, gan reizēm paši kristieši nenovērtē Bībeles nozīmi, un tieši tādēļ Bībeles svētki ir veids, kā pateikt visai sabiedrībai, ka kristīgā baznīca tic Bībelei kā nešaubīgam iedvesmotam vārdam no Dieva," skaidroja LEA prezidents Modris Ozolinkevičs.

Strīdīgās grāmatas

Sabiedrībā viļņošanos izraisījušas grāmatas "Diena, kad Kārlis bija Karlīna" un „Diena, kad Rūta bija Rihards”, ko Labklājības ministrija iecerējusi pirmsskolas vecuma bērniem dzimumu līdztiesības jautājumu mācīšanai. Grāmatas atklāšana izvērtās par skaļu plēšanos, jo uz pasākumu bija ieradušies vairāki cilvēki, kuri grāmatu uzskata par tendenciozu un tāpēc aicināja labklājības ministri Ilzi Viņķeli atkāpties no amata.

Grāmata ir par dzimumu līdztiesību, piemēram, vai meitenēm spēlēt futbolu ir pieņemami, vai puisiem, kuri vēlētos spēlēt ar lellēm, par to būtu jākautrējas u.tml.

Pēterupes un Skultes draudžu mācītājs Ivo Pavlovičs grāmatu vērtēja kā "emocionālu vardarbību veicinošu gan pret zēnu, gan meiteni". Mācītājs pievērsās grāmatas saturam, kur meitenei Rūtai mājās tiek uzspiesta sveša mājas vide, savukārt skolā viņa tiek aizsūtīta ekskursijā ar zēniem un pārdevēta par Rihardu. "Vairākas reizes pārlasot tekstu, ir izveidojies nedabīgs kalambūrs un ir grūti saprast, kurš ir kurš. Acīmredzot tāds ir mērķis šai grāmatai. Nosaucot sevi par Uno, kas nozīmē "viens", un Duo, kas nozīmē "divi", bērniem zūd dzimumu identitāte, kas ir emocionāla vardarbība. Es uzskatu, ka tos, kuri šādu emocionālu vardarbību popularizē, vajadzētu saukt pie atbildības," izteicās Pavlovičs.

Ministrijas projekta vadītāja Gundega Rupenheite atbildēja, ka grāmatai nav nekāda sakara ar atbalstu dzimumu maiņai, bet gan tā stāsta par sociālo dzimumu veidošanos.

ASV mainās

Protestanti vairs nav ASV iedzīvotāju vairākums, konstatēts Pjū izpētes centra pētījumā, kur arī norādīts, ka ar reliģiskajiem strāvājumiem nesaistīto amerikāņu proporcija ir lielāka nekā jebkad agrāk pētījumu veikšanas vēsturē. Patlaban sevi kā protestantus skaidri identificē 48% amerikāņu, bet vēl pirms pieciem gadiem viņu bija 53%, teikts Vašingtonas institūta Reliģijas un sabiedriskās dzīves foruma pētījumā.

"Šī ir pirmā reize Pjū izpētes centra pētījumu vēsturē, kad iedzīvotāju protestantu daļa ir būtiski nokritusies zem 50%," norāda centra pārstāvji. "Lejupslīde pamatā saistāma ar balstajiem protestantiem, ieskaitot tos, kas sevi uzskata par no jauna piedzimušajiem jeb evaņģēliskajiem protestantiem, kā arī tiem, kas sevi par tādiem neuzskata."

Savukārt nereliģiozo amerikāņu proporcija ir pieaugusi no 15% 2007. gadā līdz teju 20% tagad. Viņu vidū ir kā 13 miljoni ateistu un agnostiķu, tā arī 33 miljoni cilvēku, kas sevi nesaista ne ar kādiem reliģiskajiem strāvājumiem, tomēr vairumā gadījumu atzīst, ka tic Dievam.

"Reliģiski nesaistīto amerikāņu skaita pieaugums pamatā ir saistīts ar paaudžu maiņu, kad vecākās paaudzes pakāpeniski nomaina jaunākās," skaidro centra pārstāvji. 32% pieaugušo vecumā līdz 30 gadiem nav reliģiskas saistības, bet iedzīvotāju vidū, kas pārsnieguši 65 gadu sliekšni, tādu ir tikai 9%.

Vai esi dzirdējis rudens lietus skaņas?

Vai esi dzirdējis jūras viļņu šalkoņu?

Vai esi dzirdējis par Adventistu

interneta radio “Cerības Balss”?

Mūsu mīlošā Dieva vadībā, sākot no šā gada pavasara
ir tapis Adventistu web radio “Cerības Balss”. Ideju par radio
izveidi un īstenošanu Dievs ielika skolotājas un mūziķes Lienas Meieres sirdī.

“Atver sirdi un dzirdi!”

www.ceribasbalss.com

Nedēļas programma:

Svētdien – mūzika, grāmatu un Bībeles lasījumi

Pirmdiena – sestdienas programmas atkārtojums

Otrdiena – ģimenes raidījums “Miera osta” un bērnu raidījums “Vārnēnu sarunas”

Trešdiena – mūzika, grāmatu un Bībeles lasījumi

Ceturtdiena – otrdienas programmas atkārtojums

Piektdiena – mūzika, grāmatu un Bībeles lasījumi

Sestdiena – raidījums “Bībeles skola” un jauniešu raidījums “Visu Jēzum”

Klausies, atbalsti un iesaki citiem!

Ja vēlies pievienoties radio komandai sazinies ar

Lieni Meieri (lienemre@gmail.com) vai Līvu Priediņu (livapriedina@gmail.com)